

Kristlik nink söamelik
P a l w u s s e = N a m a t
Ma: Kristiinnimisille tarbis.

Apostel Pawel Eweesr. Nam. pät. 6, w. 18.
Pallege eggal ajal palwusse nink pallemisjega
wairau, nink walwke jesamma perräst, fige
paleajamisje nink palwussejega fige pühhide eest.

Larto-linan 1820.

Trükkitu J. E.

Der Druck dieses Gebetbuchs wird unter der Bedingung bewilligt, daß gleich nach dem Abdrucke, und vor Herausgabe desselben, sieben eingebundene Exemplare, zur vorschristmäßigen Vertheilung, an die Censur-Comitât dieser Kaiserlichen Universität eingesandt werden.

Dorpat, den 15. December 1819.

Ludwig Wilhelm Moriz,
Censur.

305

Cenoppusse assemel.

Taiwatsse Essa kask nink towo.
tus palwusse polest.

Law. l. r. 50, 15. Heika minno appi haddan, sis tabha minna sinno arrâpâsta, nink sinna peat minno fitma.

Isfanda Jesusse Kristusse oppetus palwusse polest.

Matt. 6. pät. w. 7. Rui teije palwust peate, sis ei pea teije paljo lobbisema.

Jan. 4, 24. Jummal om Waim,
ninf temma kummaridaja peäwa tedda
tönnen ninf Waimun kummaridama.

Pühha Waimo Juhhataminne
fige palwusse - Ramatuide
pole.

1. Timot. r. 2, 1. Sis man-
nitse minna nüüd fige eesmäit tetta
pallemissi, palwussid, een palwid ninf
tennamissi fige inimiste eest.

P a l l e m a

om ütš söamelik künneleminne Jum-
malaga, ninf läbbi meije Jummalaga
man waimun olleme, omma söand,
himmo, möttid ninf waidlemist Jum-
mala pole üllendame, ninf Tedda pal-
leme, et Lemma.

1. Kurjast meid ärrapästas;

2. Hääd, ihho ninf henge polest,
meile, ninf

3. Ra töisille annas; ninf

4. Jummalat temma häteggemiste
eest tenname, fittame, ninf au-
wustame.

Sedda sünnip pallemissen,
palwussen, een pallemissen,
ninf tennamissen.

Sedda Kurja
ei kellekede!

Sedda hääd
mulle ninf sulle!

Auw
Jummalasse!

Valleminne

om ötse kui kisp fige kurja
wasta nink kihhotaminne fige
hå pole.

Law. l. r. 5, 1. Isfand, wõt-
ta kuulda minno sõnnu, wõtta ärrä-
moista minno waidlemist. Panne täh-
hele minno tännitamist, minno kunnin-
gas nink minno Jummal, sest minna
tähha Sinno pallelda.

Law. l. r. 19, 15. Lasse omma
meleperräst olla minno su kõnnet, nink
minno süddame perrämõtlemist Sinno
een, Isfand, minno abbi nink lun-
nastaja!

Ärrapästmissse perräst, fige.
suggutsen ihho nink henge
håddan.

Law. l. r. 3, 1. 25, 18. Is-
fand, kui paljo om minno Wainlaisi!
Paljo saiswa minno wasta. — Se-
perräst kae minno willitsust nink minno
waiwa, nink anna andis kif minno pat-
tu. Olle mulle armolik Sinno sure
heldusse pärräst!

Pästa minno, lunnasta minno,
pea minno ülles, hoija minno,
kaiusa minno, paimenda minno;
nink awwita minno figest minno
håddast, täamba, nink eggal ajal,
nikawwa, kui minna ella!

Mitte ärräheidetus sada, Jum-
mala taiwatsē armust, Jesusse
Kristusse ärräorjamisest nink
pühha Waimo abbist nink
temma man saismisest.

Oh minno Jummal nink taiwane
Esa!

ärrä arwa minno mitte:
wihha annumide sekka,
ehk hukatusse laste sekka,
ehk Jummalalla wallatuide hulka sekka,
ehk neide arwo sekka, kumma hukka
läwa!

Oh! minno Issand Jesus
Kristus, ärralasko minno waise
inimise man.

Sinno waiwa tühja,
Sinno kannatamist ilmasjata,
Sinno Werd ilma henge kostotusseta,
Sinno hawu ilma sügguta nink abbita,
Sinno foolmist ilma wäeta, nink
Sinno üllestõssemist ilma kasfuta
nink ellota olla; enge tõmba minno
henge:

pattu kapplust nink Wallitussest,
surma käest nink Woimussest,
põrgo karkust, nink kurja wainlaise kãp-
past,
nink ärralasko minno mitte tulla kohtude
hukkasamisest; enge
lasse minno iks nida ellada, et minna
rõõmsaste wõis foolda nink taiwa õn-
sust perrändada!

Seperräst ärräjätta minno mitte
 mahha,
 Jummal pühha Waim! nink ärrätag-
 gane mitte iggawes minno sda-
 mest! Sest,
 ilma Sinnota ei tija minna middäge,
 ilma Sinnota ei moista minna middäge,
 ilma Sinnota ei köhta minna middäge,
 nink kui Sinna essi mulle ei anna
 möllembid, tahtmist nink teggemist,
 sis ei woi minna hääd tetta.

3.

Ärrätagganemisse nink essitus-
 se wasta ussu asjun.

Sinna kolmainus Jummal!

hoija

nink kaitfa minno omman risti ussun,

sen öigen ainun ussun pühha kirja perrä,
 figesuggutse kawwala oppuse eest,
 et minna omma meeld töisite ei kääna,
 et minno moistminne minno ei petta,
 et perrankiusatus minno hirmo alla ei
 fata,
 et ilm minno ei essita pattu teggema,
 et innimisse kajeminne minno ärrdei-
 söggenda, nink
 et minna muido auwo ehk ajalikko saaki
 perräst omma ussu ärräeisalga.

4.

Pettusse wasta Jummal pel-
 jussen.

Sata nink awwita, oh minno Jummal!
 et minno Jummal peljus ilma näggo
 es olles,

et minno usk ilma armota es olles,
 et minno waggaus es olles waas panne-
 minne
 minno kerko, nink lawwale káumiane es
 olles útsinda harjotus
 minno palwusse piddaminne es olles
 perrámóttlematta,
 nink et minno arm löig es olles!

5.

Sõame tiggedusse nink árrá-
 fallestusse wasta.

Holja minno ka, armas Jhsand
 Jummal!

lija julgusse nink káugekalusse eest,
 et minna omma sõameteedmisse wasta
 sedda furja ei armasta,
 neid esitusfid túhjas ei arwa,

neid mannitusfid árrá ei põlle,
 sedda furjust ei fitta,
 omma tiggedusse perráft, nink ommast
 hááft henda ei kitle,
 nink nida pattun árrá ei kole!

6.

Torreusse nink surustellemisse
 wasta.

Oh suur Jummal! kisu minno hengest
 wálja fik torredust nink úllemeld,
 et minna ei surustelle,
 et minno meel kõrges ei paisu,
 et minna ei mõtle esfi henne man henda
 õigedat ollewat
 nink muid árrápõlle;
 et minna hennest ni suurt luggu ei pea,
 nink omma kõlbmisse päle ei olle julge,

et minna ei lota omma jõwwo päle,
 et minna henda essi targas ei pea,
 et minna omma moistust kurjaste
 ei pruki, nink temmaga kelleke kahjo ei te,
 et minna ei püwwa förgid asju,
 nink wõra Ammeti perrä püüdja ei olle,
 et minna eal ei riidle,
 et minna ei istu pattaste kohtun,
 et minna middake
 henne päle ei wõtta, mes mul lijalt rasse
 om, nink
 ülle inimisse jõwwo lät,
 nink et minna Sinno kääst hennele
 middake ei polle, mes mul tarbis
 nink tullulik ei olle.

Henne essi ärräsalgamisse
 perräst.

Awwita, oh taiwane Eessa,
 et minna fik kurja mõttid mahha jätta,
 nink
 henda essi ifs harjota Sinno peljule,
 et minna henda hoija fige kurja himmo
 eest nink kasin olle;
 et minna fik tühja juttu mahha jätta,
 nink ei wõlfi,
 et minna sedda kurja ei te, mes minno
 lihha tahhap,
 et minna omma tahtmist Sinno taht-
 missel alla heita, nink ikkes nida
 tahha, kui Sinna tahhat;
 et minna henda hoija fige patlikko nink
 kurja nouwo eest,

nink nida henda esfi ikkes ärräsälga,
 nida kui Sinno armas Pöig, meije
 Jesand Jesus Kristus, henda esfi
 meije eest om ärräsälganu, kui
 Lemma Sinno pallel: ärrä sündko mitte,
 mes minna tahha, enge mes sinna
 tahhat.

8.

Rige Jummalä käsude ülle-
 astmisse wasta.

Kurjaste wandma nink needma,
 riisma nink warrastama,
 Wolsma nink petma,
 Willitellema nink teotama,
 pilkja wisi wõtma, nink
 tõise su perrä hälitsema,
 hõlpo otsma nink tühja tagga ajama,

lijalt söma nink lijalt joma,
 portma nink türakust ajama,
 nink mes muido Sinno pühha taht-
 misse wasta om,
 lihha-himmo, nink silma-himmo, nink
 kõrk ello,

Sinno sõnna ärräpõlgmist,
 üllekohhut, ahnust, kaddeust, waino,
 lija auwo püüdmist nink kawwalust,
 liig ilma nink ilmlikko asju armasta-
 mist,
 nink mes nisuggune ennamb om:
 Rigest seft pästa minno ärra, taiwane
 essa!

Rige suggutse kurja pahha wi-
si, nink omma mele möda
käümisse Wasta.

Ärrälasko minno mitte, oh taiwane
Esa, eäl sada:

Wallatumas melen,
iüyjas möclemissen,
türakus sönnun
illotas komben nink palgen,
häütumas ellun,
uhkes reiwın,
suuremelelises söamen,
holetumas tä tallitamissen,
himmolises hään pöswen,
ehk pillajas, kui mul wiljalt om.

Et melje töiste wasta pat-
tu ei te.

Anna, Isand, et minna töiste in-
nimiste päle kawwalussega ei käe,
minno lähembat ilmarmota ei sunni
nink hukka ei panne,
neid waggu söamid ei pahhanda,
neile häteggijille üllekohhut ehk liga ei te,
neid waisid ärrä ei pölle,
neid nõrgu mahha ei litsu,
neid, kumma kummastawa, ei nara nink
ei nägotelle,
neid häddalikfuid ei teota,
kelleke kahjo ei te,
nink ütteke innimist ei kurbasta. Sõnnu
ehk teggude läbbi.

11.

Meije henge kolme på wain-
laisside wasta.

Talduta, Jummal, minno ihho nink
werd,

kela ärrä sedda kurja wainlast,
Saisa kurja ilma wasta,
nink awwita, et keäge minno ei sata
pattu teggema.

12.

Jummala wiha armosikko ärrä-
käändmissse perräst meije
pattu ülle.

Kui johhup, et minna innimisse nö-
gusfest,
mönnikörd weel ehk ka teedwa melega

sedda kästu hääd mahhajätta nink sedda
ärräkeeltu kurja te: oh sis
ärrä te, oh Jummal, minnoga mitte sin-
no öigusse perrä,
ärränuhtlego minno mitte minno pattu
perrä,
ärrämingo mitte kofto sisse minnoga,
kui minna sinno wasta te,
enge heita armo minno päle sinno sure
hallestusse perräst, nink
anna mulle abbi et minna wöis henda
parrandada.

13.

Paimendamisse perräst fige
kahjo nink önnetusse wasta, se
polest, mes meije perrält
ehk omma om.
Hoiija, oh Jummal, minno nink kif,

mes minno omma om, fige eest, mes
 mulle kahjus tulley,
 minno aus - nimme häütuse eest,
 minno hääd warga eest;
 minno ellamisse - paika wee hädda eest,
 minno maija tulle kahjo eest,
 minno wilja räise eest,
 minno ihho többe eest,
 minno sõand rasse murre eest,
 minno silmi hirmolikko näütmissse eest,
 minno kõrwu kibbeda nink rasse sõnnu-
 mide eest,
 nink minno ello ütte kurja äkkilisse Sur-
 ma eest.

14.

Et Jummal meid es tahhas las-
 te ilman häddalikkos sada.
 Oh minno taiwane Esfa! wõtta minno

mitte ärrä kess minno eä sisfen,
 ärrä te minno mitte minno Ömmatsist
 nink latsist enne aiga wallale,
 ärrä lasko minno mitte többitses, pödda-
 jas ehk häädapolikkus sada.
 ärrä lasko minno mitte ilma seltsita, ris-
 tilist nink ärrätaukato olla,
 ärrä lasko minno mitte Ömmatsist ärrä-
 ajetus sada,
 ärrä lasko minno mitte teotamisfega
 waises ehk töisil wisil õnnetus sada.
 Anna, et minna ei pea töisille rasse ollema,
 nink töiste inimiste armo läbbi ellama,
 omme Wainlaisid leiba perräst ei pea
 pallema,
 nink et minna ei pea mitte abbi otsma
 Säratside inimiste man, kumma
 kõwwa süddamest, armota nink
 nukkre omma.

Kannatamatta meele wasta
ristin.

Ent kui siski, oh Issand, sinno isfalik
tahtminne om, minnole risti lähätada,
 sis sata sedda nidade:
et minna ei nürriše sinno koristusē ülle,
risti al kannatamatta ei olle,
omma meeld ärrä ei heita, kui kitsas
 käen om,
heitlikkus ei lä, kui hädda suures lät,
nink mahha ei jätta, sinno päle lota,
kui sinna ka omma abbiga wirwit.

Rige esitusse wasta omman tö-
tallitamisen.

Oh Issand! ärrä lö minno mitte
pimmedusse ehk holetussega om-
man tö nink ammeti tallitamis-
sen, et minna
ei essi omman töön,
mulle se man hääst nouwust pudust
 ei olle,
et minna omman teggemisen lobba
 ei olle
mötlematta ehk hupi omma tööd ei tal-
lita,
rummalaste omman ette wötmissen
 ei te,
nink nida ilma een ehk rahwa een häu-
sisse ei sa.

Omme Wainlaiside nink per-
rånkiusajide wasta.

Kaitsa minno, fige minno wihta-
lisse wasta, nink hoija minno
kawwala söbbu eest.

kui nemma minno päle keeld peswa,
eht kurja kōnnet tōstwa,
sis to minno õigust walge ette;
kui nemma minno perrankiusawa,
sis saisa sinna miuno pool;
kui nemma minno wasta kurja nouwo
piddawa, sis mingo temma tūhjas;
kui nemma minno päle wandwa, sis õn-
nista sinna minno, ni kui minna neid ka
Sinno tahtmisse nink eenkojo perrā
õnnista.

Ärräpästmisse perräst figest
kurja st.

Min kwi minna wimate wihtalt
waiwa nink hädda nink willitust kan-
natalikkult olle kannatanu, sis pästa
minno ärrä figest kurjast, Amen.
Amen, Jesu nimmen, Wõtta ma kii
henne pääl. Mulle olgo, mulle tulgo,
mes mo armsa esä meel.

II.

Se Eenpalwe

låt ülles Jummal pole, et õn-
nistaminne mahha sattap kui
wihm.

1. Mos. ram. 18, 27.

Kae, minna olle ette wõtnu kõn-
nelda Issandaga, nink minna olle
põrm nink tuhk.

1.

Et Jummal een palwet hääs
wõttas.

Jummal, ke sinna ennemuste armolik
ollet olnu ommale male, wõtta ka nüüd

hääs minno su palwet, nink lasse sedda
ka tõisille ristiinnimissille hääs tulla.

2.

Kerkuide nink Koli eest.

Pea ülles, kaitsta, wallitse nink kaswata,
armas Eesa, sinno kriistlikko kerkut;
anna ka omma kerkulle uestawid sul-
lasid nink Oppetajid,
nink kumbe sinna temmale ollet andnu,
neid hoija puhtan Oppetusfen nink
pühhan ellan.

Ja arwita, et nemma meije Issanda
Jesusse Kristusse õnsalikko Sõnnu,
nink Jummalapeljusse oppetusse man-
nu jäwa.

Soeta nink ehbita hääd nink paljo
koli maiju, meije ma sisen.

Anna kolin nink kottun usfutawe op-
petajid,

lasse sinno kerko aiija tarbis ikkes
wastfid lome sest armsa nore rahwast
sada ülles kaswatetus;

Önnista selle tarbis figin meije ma-
nink linu. kolin ni Oppetajide kui
Opjide tööd.

Hoiija meije foggodusfid lahkumisse,
Wäär usfu nink wödra oppetusse eest,
meije üttekoggomist pahhandusse eest,
nink omma risti usku nink oppetust
perrankiusatusse eest;

awwita, et sinno sõnna figin kerkuu
selgeste nink puhtaste oppetetus nink
hääle meelel kuultus saas;

nink lasse sedda sinno pühha nimme
Auwus nink sinno Armo-Niki Weerd-
wötmisses figgineda.

3.

Kuuljide nink kihhelfonna rah-
wa eest.

Önnista neide Oppetajide tööd
kuuljide nink kihhelfonna rah-
wa man,

Et nemma omma Ammetit römuga
tallitasse nink ei mitte pühhaten;
enge anna mulle nink figille kerko.
kääjille nink kuuljille

wallalisfid kbrwu kuulda,
walgustetu mõistusse filmi,
tähhele pandjat meeld
sündlikko ausust Jummalä koan,

nink hateggiid käsfi;
 et nidade figen kerfun nink ka meije man
 Sinno nimmi pühhal päiwal pühhen-
 detus saas

Hå laulmisse läbbi, õige wisi perra,
 sõamelikko palwusse läbbi,
 käändja pattale nink usklikko lawwal
 käämisse läbbi,
 nink et nida fige läbbi, mes saäl ette
 woetas,

Sinno Niik soetetus,
 nink õige ristiiinnimiste wagga ello
 nätta saas.

4.

Rige ilmlikko Wallitsejide, ül-
 lembide nink Wannambide
 eest.

Hoija nink õnnista meije armo-

list üllembat Wallitsejat, kedda sinna
 armust meile hoitjas nink kaitsejas ol-
 let andnu.

Kaitse tedda fige kureja, kahjo
 nink hädda eest,

Hoija temma Wäljaminnemist
 nink sisetullemist,

Nink lasse omme armo. Silmi Temma
 nink Temma auwolikko Reisri Prowa
 nink Emma nink fige Keiserlikko
 Ommatside, ja fige temma Niiki
 ülle Död nink paiwa wallal olla.

Anna ka figille Reisrille, Kunningille,
 Wörstille nink Wallitsejille

Dawida Jummal peljust,
 Salomoni tarkust,

Ja lähhata neile omma tarkust om-
 mast pühbast taiwast, et temma i kes
 nink allasi neide man olles nink neide.

ga tööd tees, et nemma moista, mes-
sinno mele perräst om,
nink sedda figen omman nouwun nink
tallitamisen,

Sinno Nuwus nink se Niki tullus,
ussinaste täitwa.

Lassee neil ussutarwa mötte olla fige
innimiste önnistusfe eest,

Hole kandja sinno kerko eest,
armolikko fige neide allambide wasta,
Sündlikko töistega,

Woimolikko sinno nink neide wainlais-
te wasta;

Goeta fige neide wäggewide söamide
sissen rahho möttid;

Anna figille kōhto seltsille hääd nou-
wo piddamist nink tarkaste woetu nouwo
nelle kōhto wannambille öigust,

nelle kōhtomeestille Kassindust, nink
et nemma wahhet ei te,
figille ammetipiddajille ussutarwust nink
hallestust,

et meije man tigen paigan,
sedda kurja nuheltus nink ärräkeeltus,
sedda hääd tasotus nink ifs ennamb
soetetus saas,

Et meije neide al ütte rahholikko
nink wailikko ello woime piddada
tigen Jummal peljusfen nink au-
susfen.

5.

Allambide eest.

Oh ussutarw Jummal, wallitse nink
juhjata kōk allambid, et nemma

omme üllembid nink wannambid nink

Esfandid armastawa,

neide wasta allandlikko omma,

neide walliesust aawustawa,

Sädusse perrä terwa,

hää meel neide sömma kuulwa,

nink neid omman söamen armsas nink
ausas peawa.

Ja, et nemma ka kui waja om, wal-
mi omma,

Issa-ma kaitsmisse perräst,

Sötta minna,

Wainlaiside wasta tappelda, nink om-
ma ello nink werd jätta.

6.

Rige suggutse hä põlwe perräst
koddoo saifussen.

Ja, Issand, pea sedda foggona

Wenne. Niki hään nink õnsalikkun sai-
sussen ülles.

Kaswata meije ma innimissi,

Õnnista temma kauplemist nink minne-
kit laiwaga,

Siggita põlko - nink aia tööd,

anna meile hääd suggulikko ilma,

tõle hääd terwust nink rõmo,

nink hoija meile sedda armsat

nink tige rõmustawat rahhopõlwe.

7.

Ma - Nuhtlusse ärräkäändmisse
eest.

Se wasta hoija meid nink sedda maad
Niismisse, Rööwmisse, Mässamisse,

Laplemisse nink Berre ärrawalla-
misse eest,

Räna meist ärrä sedda rassedat Jum-
mala witsa nuhtelust,
nink fik muud kahjolikko Wigga nink
töppe.

Holja meid Wilja hukka minnemisse,
nälja nink kalli aja eest.

Nink kui meije sedda omme pattuga
olleme ärräteeninu nink henne päle
saatnu,

sis ärrälasko neid, kumma sinno pel-
gawa,

otsani hukka minna,
enge pea meid ülles
folu ajan,

Söta meid kalli ajan,
nink anna meile jälle hääd rahho
pölwe.

Roddo Saisusse eest.

lasse ka, oh usfutaw Jesa, olla
sinno hoolde antu sedda Roddo. Saisust
Anna fige perre. Esfale nink perre.
Emmale omma armo nink Wägge-
wät siggidust,
et nemma sündlikko armastamissen,
kasfindussen nink ütten melen koon
ellawa,

nink omme latfi nink perret
Karristamissen nink manniksemissen:
Sinno pole kaswatawa.

Anna laste. Esfale nink laste Emmale
rahho nink mele. üttest neide ab-
biellon,

Siggidust neide pätoitusen,
nink römo neide latst.

Latfille anna
 hääd sönnawötmist,
 latsetikko pelgo,
 öiget allandust
 Söamelikko tännamist;
 Nink lasse neide Eesa nink Emma
 Önnistamist rikkalikult neide kätte
 tulla.

9.

Esfandide, Wannambide nink
 perre eest.

Juhhata armust figille wannambille
 uestawat perret nink orjajid;
 ent figelle perrele anna
 terwit lullikmisid,
 walrojid simi,

söonna kuuljid förwu,
 usfinat meeld,
 allandlikko söand,
 maddalikko tahmiste,
 nink kassinid huli, et nemma omme
 wannambide wasta kurja suud ei pruhi.

10.

Rige innimiste tarwistusse eest
 nink neide hädä wasta.

Üllefige lasse kif innimissi sinno
 hoole al olla, nink anna egga üttele,
 mes temmal tarbis lät.
 Kule sis armust neid söamelikkuid pal-
 wusse piddajid,
 rarwitse neid waisid,
 jota neid jaanonuid,

fatta neid allastetuid,
 Hoija nink finnita neid waggu,
 heida armo kike häddaliste päle,
 kaitfa kik läske nink perräjänu latfi,
 fanna hoold waiste eest,
 römusta neid furbe,
 kaje neid többitsid,
 pästa neid Waiwatuid,
 arowita neid Rasfejällutuid nink ilma-
 letojid
 Önnista neid Immetajid nink Imme-
 wid,
 Sata neid te. käüjid,
 Juhhata noort rahwast,
 Rinnita neid ndrugu,
 olle armolik neile Koolwille,
 nink hallesta omma löpmatta armo
 perrä fige innimiste päle.

II.

Meije Ömmatside nink suggu-
 laiste eest.

Lasse ka, armas Esfa,
 ässiärrälkkult sinno hoole al olla,
 minno Ömmatsid nink suggulaifi, olgo,
 kun nemma eäl omma nink ellawa,
 hoija neid kige kahjo eest,
 te neile armust hääd,
 nink wallitse neid sinno pühha Wai-
 moga.
 Önnista minno Söppru nink häteggijid,
 näüta armo kifille minno armsille tut-
 wille.

Neide umbusklikuide nin f
 Jumjala wallatuide eest.

Oh helde nin f pikkamelesinne
 Jummal,

Walgusta fik Esinuid,
 Râna ümbre fik, kumma pattust kâänd-
 matta omma!

heita armo pattatside pâle,
 anna andis pattustkâändjille,
 walgusta neid kaddelikuid,
 arwita kiki tõtte tundmiselle,
 nin f saata meid wimate kiki
 tõine tõisega iggawetse õnsa ello sisse!
 Amen.

III.

Se Tennaminne

pannep omma essi hennese auwo
 Jumjala palge ette mahha,
 nin f annap Lemmale auwo, kit-
 tust nin f Tenno se fige eest
 mes meile om.

Law. 1. ram. 103, 1,

Minno heng kitta Isfondat,
 nin f fik, mes minno sissen Lemma
 pühha nimme. Kitta Isfondat min-
 no heng, nin f ärraunneta mitte fik
 temma hâteggemisfi.

1.

Allandlik tundminne Jummal
Suurusfest nink Auwustusfest,
nink ommast innimisselikkust
waisusfest.

Oh sinna iggawenne, tuggew nink
figewäggewenne Jummal!
fui ärränoudmatta om sinno tarkus,
fui kallis om sinno arm,
fui ilmsöpmatta sinno heldus,
fui ülleüldlik sinno ussutawus,
fui ilmpohjatta sinno hallestus,
fui armas nink wasta wötklik sinno
pik-meel,
fui auwolik sinno digus,
fui selge sinno töisitus,
nink fui suur sinno fige-wäggi!

Ja Issand, minna tunne
omma maddalust nink halwust nink
sinno Surust,
omma tüghust nink sinno illo,
omma Waisust nink sinno rikkust;
minna ei olle middage nink Sinna
ollet fik,
minna olle waine, nink sinna ollet
Hallestaja,
minna olle auwoto, nink sinna ollet
auwus wötma tittust nink tenno nink
auwo,
minna olle rummal, ent sinna ollet se
figetargemb,
minna olle pattane, nink sinna ollet
armolik,
minna olle sönna wötmatta, nink sin-
na ollet kannatalik,

minna olle nõrk, nink sinna ollet min-
no nõrgusfen wäggew.
oh Jesand! minna olle ülli halw, li-
ge se armo nink fige se tõtte was-
ta, mes sinna ommale kõlbmata
fullaselle ollet tennu.

Inmetaolikkult omma sinno teo,
hirmolikko sinno ähwärdamisfe,
rässe sinno nuhtlusfe,
tõtteiik sinno Sõnna,
usfutawa sinno tootusfe,
nink sinno arm lät üle fige:

Sest temma om
kõrgemb kui taiwas,
lajamb kui ilma ma,
süwamb kui merri,
Minno heng kitta Jesandat Jumma-
lat!

2.

Lomisfe eest.

O Jummal, minna olle sinno loom,
nink sinna minno loja,
minna olle sinno lats, nink sinna min-
no Esfa,
minna olle sinno sullane (näütsik) nink
sinna minno häteggija;
Sest sinno käest om mul tik,
nink ilma sinnota ei olle mul middage;
Seperräst olle kitteru, minno taiwane
Esfa,
et sinna sedda koggona ilma
innimiste hääs ei üsfiik minnikst ollet
lonu,
et sinna ka minno inimisfes nink
ommas palges ollet lonu,
et sinna mulle terwelikko ihho lullik-

mist ninf ütte moistlikko henge
 ollet andnu,
 ninf et sinna minno sinno kerko üste
 kristlikkuist wannambist ollet last-
 nu sündida.
 Olle söamelikkult ninf allandikkult ti-
 ge se eest minnust kitteru ninf
 tennatu,

3.

Meije Ärrälunnastamisfe
 eest.

Olle ka iggaweste kitteru, armas
 Esfa, et, kui se foggona innimiste
 suggu ärräkaddonu olli,
 Sinna minno ninf fige innimiste pä-
 le ollet hallestann,

meije waise ninf ärräsunnitu innimiste
 eest
 ni isfalikkult ollet hoold kandnu,
 ninf omma Poiga meile ollet andnu,
 temma läbbi meile taiwast jälle ollet
 üllesawwanu,
 ninf sinno armo - nouwo Jesusfen
 Kristusfen ollet innimisille last-
 nu fulutada.

Olle tennatu, figearmsamb Jesus,
 sinna iggawenne Jummal Poig,
 et sinna

minno söbbras,
 minno welles,
 minno lunnastajas,
 minno een kostjas,

minno päästjas,
minno õnnisteggijas,
nink minno Immanuelis ollet sanu;
olle iggawes tennatu, minno fige hel-
demb,
fige armsamb, nink fige kallimb Jesand
nink ainus Õnnisteggija,
sinno armo nink ussutarusse eest,
sinno innimisse-samisse nink sündmisse
eest,
sinno pühha armo oppusse eest,
sinno like kaunimba nink laitmatta ello-
käüki eest,
Sinno Waiwa, wallo nink pina eest,
sinno teotusse nink naarmisse eest,
sinno kannatusse nink surma eest, nink
se eest et Sinna ni kallist pääst-
nu mo; iggawes ma tenna so!

Oh! minno Jesus, kui rõmolik
om sinno armo-oppus,
Märast suurt nink õnsalikko henge-
kostutamist saatwa sinno towotusse.
Kui ilmarwamatta suur om sinno ärrä-
orjamine nink se ärrälunnastamine,
kumba sinna meile ollet saatnu;
kui kallis om se Hind, kumba Sinna
ollet masnu meije waise pattatside
ärrälunnastamisse perräst,
kui õnsalik om sinno hawu süttita-
minne,
kui wäggew sinno Berri, pattu nink
Surma wasta, nink fige hä pole!
Seperräst ütse minna sinnule tenno:
et sinna se taiwatse Eessa nouwo min-
nule ollet arwaldanu,
et sinna minno Jummalaga ollet ärrä-
leppitanu,

et sinna minno pörgust ollet ärrälun-
nastanu,

et Sinna minno, pühhan ristmissen,
ollet wasta wötnu, nink Jummalä
latsis tennu,

et Sinna minno pühhan öddango.

Södmajan sinno pühhäst ihhust
nink werrest osfalikkus teet,
nink minno hennega ühhendat;
Tuhhat förd ma tenna so!

4.

Meije Pühhandamisse eest.

Jummal pühha waim, sinna Jum-
malik Römustaja ligen häddan,
minna kummarda sinno,

minna fitta sinno,
minna aawusta sinno,
minna tenna sinno;

Sinnust tullep nink saap mulle kif hä,
mes minna mötle, könnele nink te
Jummalä meele perräst,
nink sinna teet minno köiblikkus igga-
wetsel ellole.

Sinna kutsut minno, enne kui
minna sedda te,
Sinna odat, senni kui minna sedda te,
Sinna aawitat minno, et minna sed-
da hääd wöis tetta,
nink sinna kinnitat minno, kui minna
sedda te.

Armsa omma sinno ande,
 rikkas sinno lotus,
 römoltik sinno heldus,
 wäggen sinno abbi.

Seperräst olle kittetu iggawetsel ajal,
 et sinna minno waist ärräriffotu inni-
 mist

minno häddast nink ärräriffmissfest ollet
 wälja tömbnu,

armo oppusse läbbi ollet kutsnu,
 pühhan ristmissen ollet wastfeste sün-
 nitanu,

minno ärräpimmestetu henge nink
 möistust ollet walgustanu,

minno rojast söand pühhendanu,
 nink minno Nörkusen wäggew ollet
 olnu,

nink minno nidade
 üttes wastfes innimisses,

üttes ristitetu ristinnimisses,
 üttes lullikmisses kriselikkust terkust
 üttes Jummalas latses nink
 üttes iggawetse ello perrandajas ollet
 tennu.

oh soeta Jesusse Kristusse Rikkust ik-
 kes ennamb meije henge sissen nink
 olle minno abbi ellun nink surman.

5.

Rige önnistusse nink hä olle-
 misse eest ülle fige.

Oh sinna pühha ülle fige kittetu
 kolmainus Jummal, meije kittame
 üttemelelikkust sinno ilmlöpmatta hel-
 dust, nink tenname Sinno fige eest,

mes sinna meile hääd ihho nink henge
polest ollet tennu.

Et sinna meije fige armolikkum-
bat nink fige ussinambat nink fige
Kristlikkumbat Keisri ni hoijat, kait-
sat nink awwitat; meije kerkut puhta
oppetusse man ülles peat, meije Isfa
maad.

Södda nink werre ärrawallamis-
se eest, tulli nink ilm rahhotus-
se eest,
nink muido figesuggutse kahjo eest
ollet hoidnu!
Sul olgo tenno, auwo, nink kittust
Söamest.

6.

Meije egga päiwatse üllespid-
damisse nink Jummalahoi-
lekandmissee eest.

Sinno heldus, oh Jummal teep,
et meijega ei olle weel otsa sanu, nink
sinno heldus om eggal hommungul
wastne meije ülle.

Sinna lasset omma päiwa eggal
hommungul meije ülle tösfeda.
Sinna annat sedda warrast nink hil-
last wihma,
Sinna önnistat sedda maad, et tem-
ma wilja kannap,
Sinna ei lasse mitte löppe ei semen-
damist ei ka seikamist,
ei külma ei ka pallawat,
ei Surwi ei ka talwe,
ei päiwa ei ka ööd,

enge sinna awwat ülles omma rohket
 kät, nink teet sönus kif, mes ellap
 omma hämele perra,
 nink annat ikkes meile meije päiwa-
 likko leiba.

Ja, me tenname sinno!
 Sinno, Issand, tahhame
 orjada, tööd tetta ka,
 rahhul olla figega,
 Senni kui sa armsaste,
 Süst meid wöttat taiwatte,
 auro nink kittus Sinnole!

7.

Rige neide häteggemiste ten-
 nolik meelde algatamine,
 kumbe Jummal meile latse põl-
 west om näütnu nink tennu.

Oh minno Issand nink Jummal!

kui paljo olle minna sinuul
 wölgo!

Sinna ollet minno latse põlweestseni
 paiwani

õige wäggewäste ülles pidanu,
 õige isfalikkult minno eest hoold kand-
 nu,

õige immetaolikkult saatnu,
 mitto pattu eest keelnu,
 mitto õnnetusse eest hoidnu,
 mitmast häddast ärrapästnu,
 mõnnen kiusatusen üllespidanu,
 mõnnen mele haigusen rõmustanu,
 mõnne hallo sissen kostotanu,
 nink mitman kibbidan asjun abbi
 saatnu.

Rui minna többine olli, sis ollet
 sinna minno jälle lasknu ter-
 wes sada,

fui minna olli esfinu, sis ollet sinna
 minno jälle parrandanu.

Rui minna olli pattu tennu, sis ollet
 sinna minnoga kannatanu,

Rui minna lijalt julges lätsi, sis ollet
 sinna minno ka karristanu nink se
 läbbi henne pole jälle tömbnu,

fui minna pattust umbrekäni, sis ollet
 sinna mulle andis andnu,

fui minna sinno tahtmisse perrä olle
 pallelnu, sis ollet sinna minno
 fuulnu,

fui minna hääd nouwo wötti, sis ollet
 sinna se tarbis figgidust andnu,
 nink ehk kül töise sedda tahtsiwa ärrä-

keelda, siski ollet sinna minno ed-
 desi saatnu.

Minno latseusfen ollet sinna jo
 minno cest hoold kandnu,
 noren eän ollet sinna minno wallitse-
 nu,

nink wannausfen ei sa sinna ka min-
 no mitte mahha jätma.

Sinno juhhatamisse läbbi om mul
 mönni Söbber nink eddesi saatja,
 Wöral maal olle minna abbi nink
 ello asfend nink päditust löidnu,
 Seperräst olgo kittedu nink aumustetu
 nink tennatu se mitma suggutse hä

eest, mes minna eäl sinno käest olle
fanu,

armoaja eest, kumba Sinna mulle
weel annat, se ajastaja eest, se päi-
wa eest nink sesunnatse tunni eest,
kumba sinna minno ollet lasknu ella-
da,

se rahholikko hengamisse eest, kumba
sinna mulle minnewal öfel armust ol-
let andnu,

se terwelikko ello eest, kumba sinna
minno täamba lasfet tutta,
egga ütte pallakesse leiba eest,
kumba minna selfinnatfel päiwal jo
olle sönu nink weel sa söma.

8.

Se ammeti, tö tallitamisse
nink häjärje eest.

Olle tennatu, taiwane Esfa, se
saisusse nink ammeti eest, minksisen
sinna minno ollet pandnu,

Sinno latse auwo eest, kumba sin-
na mulle ollet andnu,
se nouwo nink abbi eest, kumb mulle
sinno käest salje,

fige önne eest, kumba sinna mulle
ollet saatnu,

se hä nink usutawa abbikasa eest
kumma läbbi sinna minno eest ollet
hoold kandnu.

Se abbiello önnistamisse eest, kumba
sinna mulle ollet kinknu,

fige römu tundmisse eest, kumba sin-
na mulle ollet andnu,
nink wimate ka fige risti eest,
kumba sinna mulle ollet lähätanu
minno parrandamisfes.

9.

Tennolik mötleminne omma hä
pölwe päle, kajemissen
töiste innimiste sai-
susse päle.

Oh armas Jummal, kui paljo in-
nimisse omma täamba nink sel-
sammal tunnil siin nink muijal
armetumba minno,
waisemba minno,
mahhajättetumba minno,

önnetumba minno,
nink kurblikkumba minno!
Seperräst olle kittetu nink tennatu
minnust nink figist, kummille sinna
ni hääd teet, kui mulle;
Wimate tenna minna sinno ka se eest,
et sinna fedda minno ollet lastnu
tutta.

10.

Wölglik Jummal aowo kuluta-
minne.

Minno heng kitta Jesandat, nink
ärräunneta mitte kii temma hä-
teggemisst ärrä.
Ja minno heng peap sinno kittma,

minno waim peap sinno auwustama,
 minno südda sinno üllendama,
 minno su peap sinno tennama.

Ritke Isandat kif engli,
 Ritke Isandat kif pühha,
 Ritke Isandat kif paggana,
 Ritke Isandat kif rahwas.

Auw olgo Jummalal sel Esfal,
 ke minno om lonu,
 Auw olgo Jummalal Pojal, ke minno
 om ärrälunnastanu,
 Auw olgo Jummalal pühha Waimol
 ke minno pühhändap,

Auw olgo sel kõrgeft kittedu kolmainul
 Jummalal nüüd nink iggawes
 Amen!

Hommungo, ninf Oddango,
Palwusse.

- I. Pallemisfen,
II. Palwusfen,
III. Ceenpalwen ninf
IV. Tennamisfen. —

Law. l. r. l. 63. 7. 8.

Kui minna wotelle lamme,
sis mötle minna Sinno päle;
kui minna ülles wirgo,
sis kēnele minna Sinnust.

Seft Sinna ollet mulle abbis
olnu, ninf Sinno siwu warjo al
tahha minna hoiskada.

Hommungo Palwusse.

I.

Tännaminne.

1. Jummalat se Jesa, se Poja ninf
se pūhha Waimo Nimmel,
Amen!

2. O om möda lānnu, ninf päiw
om tōsnu, Seperräst

Wirgo ülles minno heng,
kitta omma Jummalat, ninf
mötle perräst fige se päle,

mes sinnul selfinnatsfel päiwal om
tetta.

3. Jesand, Sinna kolmainus Jum-
mal, Esfa Poig nink püh-
ha Waim,

Sinna ütfinda ollet se õige ellaw Jum-
mal,

Ke toiwast nink maad,

Walgust nink pimmedust,

Paiwa nink õõd,

Uiga nink tundi,

meile waisille innimisfille hääs

ollet lonu, nink seni päiwani rikmatta
ollet üllespidданu.

4. Oh kui hõlpfaste olles woinu
sündida,
et se ärrälännu õ minno wiimne ol-
les olnu,
et mõnni minno Omratsist olles woi-
nu hukka minna;
ehk et muido kurja innimise mulle
nink minno Omratsille olles woi-
nu kahjo tetta:

Ent sinna ollet minno hoidja nink
walwja olnu,

et minno ommandus, mul weel káen
om,

et minno Omratsse weel allale omma,
Ja, et minna esfi weel täamba ella,
nink terwusse man olle.

Se tullep kif Sinnust,

Sinna ollet kif minno päiwi säädnu,
kui paljo neid peap ollema.

5. Seperräst tenna minna ninf
 auvusta ninf fitta sinno pühha
 nimme, sinno figetarkembat, fi-
 ge heldembat, fige töttelikkum-
 bat, sinno fige usfutawambat
 ninf figewäggewämbat Jum-
 malat,

fige se hä eest, mes minna minnewal
 ööt sinno käest olle sanu:
 Et sinna minno heilast öddango pal-
 lemist ollet kuulnu,
 et sinna minno ollet rahholikkult last-
 nu maggada ninf hengada,
 päiwa walgust minno ollet lastnu jälle
 nätta,
 ninf fik minno Ömmatsid ollet lastnu
 löida.

6. Minna tenna sinno ka, et
 sinna ni armolikkult fik kurja minnust
 ollet ärräkäändnu,
 et sinna minno, sinno filmi üllekaje-
 misse ninf sinno käewarjo alla,
 ni wäggewäste ollet kaitnu,
 ni heldeste minno ülle warjanu,
 ni issalikkult ollet hoidnu,
 kui pimmedus minno ümbre olli,
 kui unne maggaminne minno filmi olli
 fimmipandnu,
 kui fik innimisse minno olliwa mahha-
 jätnu,
 kui minna esfi henneseft middäge es
 tunne;
 ninf et sinna minno ollet hoidnu
 pattu ninf häütusse eest,
 peljo ninf wärrisemisese eest,
 kahjo ninf hukatusese eest,

röbbe ninf surma eest,
ninf kurje innimiste tiggedusse eest.

7. Utte puhhuga, mötle minna,
selsinnatsel hommungutsel tun-
nil, fige häteggemisse päle, kum-
be minna eäl sinno armolikko
Esa-käest olle sanu:

et sinna minno ollet lonu ihho ninf
hengega, kui minna middage
es olle;

et sinna minno ollet ärrälunnastanu,
kui minna ärräkaddonu olli;

et sinna minno ollet puhhändanu, kui
minna kurri olli;

et sinna minno täambäitse päiwani ol-

let üllespiddanu, kui minna
sedda wäärt es olle!

8. Ninf sest, et mul kif Ein-
nust om, ka sensinnatsen hom-
mungun, kui minna olle ülles-
wirgonu,

kif sinno käest wastfeste sa,
ninf ötse kui wastfeste sündinus inni-
misses olle sanu:

Sis ohwritse minna henda ka Sulle,
ihho ninf hengega, ninf figega, mes
mul om.

Minna tahha täamba sinno päle möt-
telda,

sinno armastada,

sinno puhha palge een kääwa,

nink süddamest wagga olla,
 sinno üllestunnistada, kitta nink au-
 mustada,
 Sinno pelgada, et minna sinno käs-
 sude wasta ei te,
 nink lastelikult sinno päle lota,
 Täamba, nink minno ello ofsani.

Eis önnista mo nüüd nink hoija
 oh Isfand, önnistusfe kaim!
 So armoga mo sõand woija,
 So palge paistko mul kui päiw.
 Mo päle tõsta palget sis,
 So rahho jägo iggawes!

II.

P a l w e.

Law. I. 65, 3. Sinna kulet
 palwet, seperräst tullep sinno miannu
 tik lihha.

1. Nätsfe! minno Jummal, min-
 na olle jälle ütte wastset paiwa nätta
 sanu, nink sinna tijat, et eggal päi-
 wal omma foormat om:
 sinna tijat, et minna weel patlik nink
 wiggane,
 sinna tijat ka, et minna weel waiwa-
 tu nink foormatu olle,

nink et minno hädda eggal hommungul waetfes lät.

2. Seperräst ärrälasse ka tääm-
ba omma heldust minno wasta
otfa minna:

ärränuhtle minno mitte,
ärräheitko minno mitte sinno palgest
ärrä,
ärräjätko minno mitte mahha,
nink arowita, et se kurri wainlane
ütteke kahjo mulle es wois tetta.

3. Anna mul andis, minno Jum-
mal,
neid kurje mõttid,

neid rojatsid himmo,
neid patilfikuid unne näggemisfi,
neid jummalawallato nouwo - wõtmisfi,
minfaga minna wahhest minnewat õsel
omma maggamisfe asfend olle ärrä:
pürretanu,
omma Soand olle pahhandanu,
omma sõameteedmisfe wasta olle
tenu,
omma lähhembra wasta kurjaste olle
mõtteku,
nink esfi sinno, minno Jummal
wasta, olle pahha tenu.

4. Keela ärrä, et täämbäne päiw
mul üt ärräkaotaja päiw
olles,

kummal minna satta,
sinno armo ärräkaota,
nink iggawes hukka sa.

5. Ärrälasse, oh Walgusse Eesa,
minno

Sõameteedmist mitte maggada,
kui se film om ülleswirgonu,
Et minna täamba middäge
ette ei wõtta, mõrle, kõnnele ehk te,
kumb Sinno meeid wihhastap ehk
furwastap,

minno lähhembat pahhandap,
nink mul essi kahjo sadap;
enge lasse minno minnewatse öga

fik pimmedusse tekko hennest ärrä-
heita.

6. Hoija minno, et minna mitte
laisklemisen omma leiba söös,
ehk üllekohtutse teoga sedda täambast
päiwa furjaste prufis,
Sedda aiga halwaste lassses möda
minna,
ehk, kui pimmedusse lats, fallis et
Sinno päiw minno pattu päle
paistas.

7. Rit holetust, laiskust nink
fõrrata ello lasse kawwen olla
minno tõ tallitamisest,

et minna sel foggonal päiwal figen
 minno kutsmissse töön nink tar-
 billissen asjun

middage ärrä ei unneta,
 middage mahha ei jätta,
 middage ülle kae ei heita,
 middage ilmparrajal ajal ei te,
 middage päiwast päiwani ei jätta,
 päiwast ööd, nink ööst paiwa ei te
 ehk essfi henda enne aiga asjata lija
 tö läbbi ei koleta.

8. Kaitsta minno

kurja inimisse eest,
 kahjoliikto ella ide eest,
 pattuteggija seltsse eest,
 et minna täamba särätšen seltsin ei

tulle nink ei lä, kumb minno
 hukatus om.

Et minna kohbege ei kää, kun mul
 kurri luggu wõis sündi,
 nink et minna täambatsel Öddangol
 halwamb es olles, kui sel hom-
 mungul.

9. Ülle fige:

Wõtta minnušt ärrä, mes sinna wi-
 kat, kána lik minnušt ärrä, mes mul-
 le kahjos tullep ihho nink henge po-
 lest;

nink kui sesinnane päiw minno wiim-
 ne fin ma pääl peas ollema, sis hoi-
 ja minno ütte õnnetuma otsa eest.

Se pääl ma tahha julgest

nüüd Amen ütelda,

• Ei Jummal lä mo küllest:

Sis olle pehjota.

ma künita mo kät,

mo tööd ma wotta ette,

kumb tullep minnul tetta,

mul Jummal andko hääd!

III.

P a l w u s.

1. Jummal! kelle heldus nink us-
sutawus eggal hommungul
wastses saap!

kule nüüd minno palwust,
nink anna mulle sinno armolikke tacht
misse perrä,
fik, mes minnule selfinnatsel päiwäl
risti ussu polest waja om,
nink minno ajalikkol ellol tarbis lät.

2. Pikkenda sefinnatse päiwa
 labbi minno ello,
 ärräta ülles minno filmi,
 Walgusta minno moistust,
 kinnita minno ihho luliikmisid,
 pea ülles minno terwust,
 nink te minno köblikkus
 teggema, mes mul om kästu,
 nink sinno mele perrä om.

3. kasse se päiwa walgussega
 ütten ka Sinno tundmisse wal-
 gustust minno fisen tösfeda,
 Sinno arm kastko minno kui hom-
 mungo kaste,
 awwita, et minna omme reiwastega

ka wastseste Jeesusse Kristussega
 henda katta:
 nink nidade, kui walgusse lats sel
 foggonal päiwal
 mötten, sönnan nink teun,
 Jummalala nink innimiste wasta,
 jummalapelgikkult, ausalikkult,
 ögede, kawwalusseta,
 usfutawalikkult, tömeleikkult,
 kui tarkamelelinne, Jummalala latse
 awwun,
 kaine nink kassin ella: nink
 nidade sefinnatset päiwal
 sedda armsat wiimset päiwa
 hään ello - Käükin römuga ota.

4. Oh Jeesand Jeesus! minna
 tahha kii sinno nimmel tetta,

kindman ussun sinno sisse,
 nink sinno pühha oppusse perrä;
 lasse minno seddasinnast päiwa
 rõmolikkult allustada,
 ilm feelmatta Sinno sõnna perrä
 ellada
 nink õnsalikkult ütsebrd omma ello-
 kaudi lõppetada.

5. Awwita minno, omma kuts-
 misse tööd
 ussutawalikkult ärratallitada,
 fik sesinnatse päiwa tundi
 oigede jaggada,
 häste prufida,
 nink anna esfi mulle parralisk aiga,
 et minna figin asjun nink ka täamba

sedda wõis tetta, mink läbbi
 Sinno auwo tõstetas,
 tõisille innimisille, hääd tettas,
 ja minnul nink minno Ommatšille
 Sinno armepalge paistas.

6. Anna mulle täamba omma
 päiwalikko leiba,
 Önnista fik minno ette wõtmist nink
 nouwo,
 te minnul hõlpsas, mes rasse om,
 Sae tõisite, mes kahjolit om,
 Wähenda sedda waiwa mes sinna
 minno päle pannet,
 nink awwita, et minna se koggona
 päiwa foormat nink pallawat
 kannatalikkult kannata.

7. Oh sinna Kolmainus Jum-
mal!

Sinno hoolde nink kätte anna minna
selfinnatsel päiwal tik:

minno ihho nink henge,
minno waisust nink rikkust,
minno tundmist nink tahtmist,
minno kōunelemist nink teggemist,
minno käumist nink saismist
minno istmist nink maan ollemist,
minno ellamist nink foolmist.

Kanna hooold minno eest sinno hä mele
perrä,

Saata minno sinno Engliga,
nink lasse minno hommungust öddan
goni

iffes sinno hōole nink kaitsemisse al
olla.

So Esfa arim mo kaego,

So Poja heldus saatko mo:

So pühha Waimo Walgustus

Mo hengest saatko pimmedust.

Oh Isfand, minno önnista,
oh Isfand, minno walgusta,
oh Isfand, tõsta minno pääl
So palget, anna rahho mul!

IV.

E n p a l w e.

1. Oh armolinne Jummal, helde
Esa,

Sinna ollet jälle omma päiwa lastnu
tõsfeda ülle häid nink kurje;
Sis hallesta ka nüüd mõllembide päle,
nink ärrälasko täamba feddake hukka
minna.

2. Arwita, et figen ristirahwa
koggodusen
Sinna saas sõamelikkult orjatus,
et figen wallitsusen hää nouw saas
petus,
figen majan middäge hääd saas talli-
tetus,
nink nidade ka sesinnane päiw figist,
nink lige man, figesuggutsel wisil saas
pühhendetus,
nink sinno pühha nimme auwus lõp-
petetus.

3. Kule neid Waggu, kumma
sel hommongutsel tunnil sinno
pole heikawa,
näüta neile jummalawallatuille pikka
meeld,
kumma nüüd fedda hommongo ilma
palwusfeta allustawa,

perräst julgede nink hullo wisil pattun
 ellawa
 nink nida sedda täambäst armoaiga
 pattu teggemisfes kurjaste pruukwa.

4. Saata neid tee käüjid, kum-
 ma nüüd liguwa tee päle min-
 nema.

kanna hoold waiste eest, kumma sel
 hommungutsel ajal weel ei tija, kust
 nemma täamba peawa sõnus sama.
 Anna armust figille, kumma täamba
 tõsitse sõamega hennesille tahtwa tõi-
 dust sata, parralisk aiga nink nouwo,
 hennele middäge ärräteenida.

lasse fik tõteggijid omma päiwa tödd
 usjutawalikkult ärrätallitada,

lasse egga üttele temma tödd förda
 minna;
 Hoija neid, kummil waiwalikko töga
 teggemist om,
 nink kostuta eggäutte, ke se päiwa
 koorma nink pallawa al waibonus lät.

ülle fige:

lasse kiki innimisisid sel päiwal
 sinno hoole al olla.
 Pea minno, (nink minno naist, lasti,
 wannambid, sösfarid, wellitsid)
 nink figi minno Ommatsid terwus-
 se man;
 juhata neid, kumbega mul täamba
 teggemist om, nink kumbega minna
 sa ümbrekäüma, fige hä pole,

nink hallesta wimate fige sinno lodu
asjude päle, Amen.

Neil kurbil, haigil, wangile nink wai-
sil,

lea appi heikwa häddan, mehil, naisil,
Sa näüda rõmo neile neide waiwan,
nink pästa wiimselt figist kurjast tai-
wan.

fik pattast waisi armust ümbrekäna,
nink figil õnsalikko surma auna.

Õbbango-palwus.

I.

Tennamine.

1. Wirgu ülles minno heng,
nink kae weel henne ümbre:

Se päiw om möda lännu,

tõdd om tettü,

õddang om tulnu,

õ om nüüd läwwe een,

nink sinna ollet jälle ütte päiwa en-
namb ellanu.

2. Sis löppeta nüüd ennamb
 tööd tetta
 unneta ärrä omma murret,
 mötle essi henne päle,
 nink kitta ka nüüd sel öddangul nink
 ösel omma Jummalat.

3. Isfand, sinna iggawenne Jum-
 mal,
 kelle man ei olle walgusse nink pim-
 medusse ümbre mudutamist,
 ka sinna ikkes jäät, ni kui sinna ol-
 let,
 nink sinno ajastaja ei löppe mitte ärrä.
 Päiw nink ö om sinnust, nink Sinna
 teet, et päiw, ku nink tähhe nink
 ma ikkes omma Jöri ümbre käüwa.
 Sinna awwitat ka weel ikkes,

ütte päiwa töiseni ülle ajama,
 ütte foormat töise perrä mahha heitma,
 nink sinno heldusse läbbi olle minna
 ka sedda öddangut nätta sanu.

4. Rit, mes minna täamba wah-
 best parrembas,
 mes minna wannambas,
 mes minna targembas,
 mes minna töisille tullulikkumbas,
 nink mes minna rikkambas olle sanu,
 Se tullep kit sinno käest.
 Seperräst sis täanna minna nüüd
 Sinno,
 felsinnatsel öddangosel tunnil, minno
 Soame pohjast kike häteggemisse eest,
 kumbe sinna mulle täamba ollet näütnu:
 Et Sinna mulle sedda päiwa töle,

nink sedda ööd hengamisfelle ollet tonu,
 et Sinna minno täambäst hommungo
 palwet ollet kuulnu, nink mulle
 paljo hääd ollet lasknu tunda.
 et Sinna minno ello ollet älespid-
 danu,
 minno meest, möttid nink moistust
 ollet wallitsenu,
 minno filmi walgustanu,
 minno ihho toitnu nink sönus tennu,
 minno terwust hoidnu,
 minno ette wötmist eddesi saatnu,
 minno tööd önnistanu,
 nink minno nüüd ka terwusen nink
 rahhun lasset maggama minna.

5. Minno armas Jummal! sinna
 ollet mul täamba paljo
 hääd tennu:

nink kui mul ka middäge kurja om
 johtonu,
 ehk kif minno soudmisse perrä ei olle
 lännu,
 siski olle minna sedda weel kurjemb
 ärräteeninu,
 nink minna olles paljo önnetummam-
 bas sanu, kui sinno hallestus sedda
 es olles wähhendanu.

6. Oh sinna armolinne Jummal,
 sinna helde nink pikkamelesinne Jura-
 mal,
 minna ei olle mitte ikkes sel päiwal
 Sinno päle möttelnu, nink siski
 ollet Sinna minno eest hoold kand-
 nu;

minna ei olle sinno mõnne tarbitusse
 perrast mitte palleinu, nink sis-
 ki ollet sinna sedda mulle andnu,
 minna olle wahhest faggedaste pattu
 tennu, nink siski ollet Sinna
 minno lasknur ellole jäda.

8. Sis olgo Sinna nüüd, ar-
 mas Eesa, aawustetu, fittetu
 nink tennatu,

se fige eest, mes sinna täamba
 minnole, minno Ommatsille
 nink figille innimissille,
 hääd ollet tennu nink andnu,
 nink kurja ärräkeelnu;
 se fige eest olgo fittetu minno taiwane
 Eesa iggawes!

So nimmel lamme ma
 Sis mahha wode päle,
 Kõl hommen kutsut sa
 To mannu minno jälle;
 Mo tullu otsit sa
 Jks õ nink päiwa ka.
 Ma magga, walwa Sa!
 Ma magga Jesu hõlman!
 Oh, hoiija sinna mo
 Kui terra omman silmän,
 Ja olle Sinna sis
 Sel õõt mo wahhimees,

II.

Palleminne.

1. Hallestaja Jummat, armolin-
 ne Eesa, anna mulle andis Jesuse

Kristusfe sinno arma poja nink minno
 Önnisteggija perräst, fik, mes
 minna sel täambetsel päiwal hääd
 olle mahhajätnu,
 ehk kurja olle tennu, himmustanu,
 ehk kõnnelnu,

Sinno, minno lähhembra, esi hennese
 nink Ömmatside wasta,

2. Käna ka nüüd selsinnatsel ööl
 minnuft ärrä fik pimmedusfe tegga,
 ärrälasse minno maggamist ütte
 patlikko maggamist olla,
 nink ärrälasse minno ei ka magga-
 missen ei ka walwamissen middäge
 möttelda ehk ette wötta, mes öige
 nink Sinno meele perräst ei olle.

3. Uja minnuft ärrä fik wain-
 laisid,
 hoiija minno nink fik, mes minno per-
 rält om,
 tulle-nink wee-hädä eest,
 warga nink röowlide eest,
 nink keela ärrä kiki, kumma
 enne maggama ei lä, seni kui nemma
 omma kurja tennu!

4. Hoiija minno fige jälleda, põ-
 ratse ehk tüllitse walwamisse
 eest,
 murrelikko nink waiwalisse möttide eest
 tühja murretamisse eest,
 wipperusse luulmisse eest,
 rasse unne näggemisse eest,
 kahjolikko többe eest,

kannatamatta wallo eest,
 kige kahjoliikko johtamisse eest,
 nink wimate ütte äkkilitsse nink õnneto
 surma eest.

III.

P a l w u s.

1. Jummal Jäsa poig nink pühha
 waim, Sinno nimmel lä minna mag-
 gama;
 Sis lasse nüüd ka sinno waist lojust,
 minno ihho nink henge,
 minno hääd nink warra,
 sinno hoole al olla:
 sest sinnole ella minna,

sinnole kole minna,
 sinno perralt olle minna elladen nink
 kolden.

2. Oh arowita, et minna nüüd kiki
 sinno häteggemissid meelde
 algata, kumbe minna taamba
 sinno käest olle sanu, et minna ka
 kii minno pattu kahhitse,
 kumbe minna selfinnatset paiwal olle
 tennu.
 nink kui minna taamba wahhest
 minno können nink töön olle esfinu,
 sis parranda sinna sedda, mes minna
 sega kurjaste nink üllekohtot sest olle
 tennu.

3. Ent lasse minno ka selsinnat-
sel döl

sinno isfalikko heldusse warjo al,
sinno figewäggewa kae kaitsmisse al,
nink sinno pühha englide mansaismis-
se al,

ilmapeljota maggama minna,
hä mörtidega maggada,
rahholikkult hengada:

nink lasse sedda hengust minno ter-
wusses siggineda, et minna
hommen jälle hääd tööd woi tetta.

4. Olle Sinna minno man, kui
minna ütfinda olle,
Sata minno, kui pimmedus, minno
ümber om,
finnita minno, kui minna pelga,

walwa minno man, kui minna magga,
kåna minno mörtid sinno pole, kui
minna ülleswirgo, nink pelglif
ehk murrelik, ehk többine olle.

mannitse minno, kui hädda päle tullep,
ärräta minno hommen ülles, kui aig
om,

nink wirrota minno ülles, kui minno
tö sedda küssip.

5. Anna sis ka, et minna
ütte römoliikko meelega,
terwe ihhoga,
wastse jouwoga,
pühha nink tennoliikko mörtidega
üllestöse,
minno hommungo palwust pea,
nink nida eddesi

sinnole auvus,
 Dammatsille locusses,
 nink lähemballe tullus
 weel minno ello-päiwi wi.

6. Ent sest et minna kül tija, et
 surmale
 mul om minna, ent kunnas aig siin
 tulnes mul, minna ei tija, sis
 algata mulle meelde,
 et minna nüüd omma surma päle
 mötle,
 kui minna maggama lä, nink
 omma hauda meelde algata,
 kui minna henda mahha heita.
 Nink sest et ka sensunnatsen öön minno
 ello ös wois tulla,

sis olle mulle armolik, nink wotta minno
 henge wasta sinno rikkusse sisse, sinno
 ärrawallituiide mannu täiwatte.

Nüüd, ihho, nafka hengama,
 Sul olgo rahho, termus;
 Mo silmä, minge finni ka,
 Kül läät teil hengust tarbis.
 Ent melen olgo se,
 Ma jä iks Jesule;
 Sis om kül häste tettu kül.
 Hääd ööd, mo Jesus, anna mul.

IV.

E n p a l w e.

1. Isfand, Sinna Israeli hoid-
 ja, ke
 sinna ei suiku ei ka magga,

Jä meije mannu, sest öddang jourwap,
 Kanna ka selsinnatsel pimmel ööl hoold,
 minno armsa Ömmatside eest,
 nink fige innimiste eest;
 Sinno Silm walwko neide ülle,
 Sinno käsfi katko neid finni,
 Sinno Engel kaitsko neid.

2. Kule nüüd, minno Jummal, fige
 usklikko ristiinnimiste Öddango palwust.
 anna armo, Sinno suure hallestusfe
 perrä,
 figille, kumma sinno wasta omma patnu.
 kannata weel neide pimmedusse lastega,
 kumma sedda ödd,
 liig jomissfes nink liig - sömissfes,
 portmissfes nink abbiello rikmissfes,
 rdöwmmissfes nink warrastamissfes,

ehk muido töises figesuggutses jum-
 mala wallato Ollemissfes kurjaste
 pruukwa;
 ehk wahhest käändwa nemma henda
 weel ümbre
 pimmedussest walgusse pole,
 nink kurrati woimussest Sinno pole,
 et nemma sawa pattu andis andmist
 nink perrändust pühhändetuidega läbbi
 usfu Jesusse Kristusse sisse.
 Anna, et kifi, kumma täamba sün-
 dimatta omma olnu, päiwa ei lasse
 alla minna ülle omma wiija,
 nink hallesta neide päle, kumma
 perrä mötlematta nink ilma palwu-seta
 henda maggama heitwa.

3. Kostuta neid kifi, kumma se.

sinnatse päiwa koormat nink passewat
omma kandnu.

Anna neile ranimo, kumma ka õsel
peawa tööd teggema;

ärälasako keddage sabbada, ke pimme-
dussen teed käüp.

Uwita neid te-käüjid, kumma wah-
hest tee päält omma äräessinu.

Saata neid õ maija, kumma täamba
ümbrehulkfiwa;

Kostuta neid, kumma näljatse henda
peawa mahha heitma.

Walwa többitside man meije nink ki-
gen kihhelfonnan

Kaitsa neid lastid,

lühhenda neile sedda död, kumma ei
woi maggada,

nink olle sinno lotussega figille häd-

dalikkulle siggi, kummlil ütse häd-
dalit õ om.

4. Wimate hoija meije lina nink
foggodust sel õsel:

mäsamisse nink tülli eest,

hädä nink mele wallatusse eest,

rööwmisse nink taplemisse eest,

tulle- nink wee- hädä eest,

kike kahjo nink õnnetusse eest.

Uwita, et kiki, kumma meije eest
walwawa, usfuta walikko walwikko
omma;

Nink pea egga üttele sedda rikmatta,
mes temma perrält om,

seni kui meije sest pimmedussest

Same tullesma iggawetse walgusse
pole.

Ei ennamb päiw sääl alla lä;
 Ma iggawel so päiwa näe.
 Sääl fitta ma so ofata;
 Ze, et ma pea finnä sa.

Lühikenne hommungo = palwusse
 ütte puhuga.

I.

Z e n n a m i n n e

1. Jummalä se Esä, poja nink
 pühha Waimo nimmel, Amen.
2. S om moda lännu nink päiw
 om ette tulnu. Seperräst sis
 wirgo ülles minno heng, fitta
 ommu Jummalat, nink mötle
 perräst fige se perrä, mes sin-

nole selfinnatsel päiwal om
tetta.

II.

P a l w e.

1. Nätsse, minno Jummal! minna olle jälle ütte wastset päiwa närtta sanu, nink sinna tijat, et eggal päiwal omma koormat om. Sinna tijat, et minna weel paalik nink wiggane olle. Sinna tijat, et minna weel waiwatu nink koormatu olle, nink et minno hädda eggal hommungul wastsetes lät. Seperräst wõtta kif minnust ärrä, mes sinna wihtat. Käna kif minnust ärrä, mes mulle kahjos tullep ihho nink henge polest; nink kui se-

finnane päiw mul se wiimne peäs ollema, sis hoija minno ütte õnneto orsa eest.

III.

P a l w u s.

1. Jummal! kelle heldus nink usutawus eggal hommongol wastsetes saap! kuule nüüd minno palwust, nink anna mulle sinno armolikko tahtmissse perra, kif, mes minnole selfinnatsel päiwal omman ristiusun waja om, nink minno ajalikkol ellol tarbis lät.

2. Sinno heldus, o Jesand Jesus! sinno arm, o tawane esfa, sinno rõõm, o pühha waim! olgo mul ifs melen, nink pühhendago minno sõand nüüd nink koggona ello ajal.

3. Se Jesand õnnistago minno nink

hoitko minno! Se Isfand lasto omma
 palget paista minno päle, nink olgo mul-
 le armolik! Se Isfand töstko omma
 palget minno päle, nink andko mulle om-
 ma rahho. Amen.

IV.

Enpalleminne.

Armolinne Jummal, helde Esfa,
 sinna ollet omma päiwa lastnu illestös-
 ta ille hä nink kurje, sis hallesta ka
 nüüd mollembide päle, nink ärrälasko
 täämba feddage ei ajalikkult ei ka igga-
 wes hukka minna.

Lühhikenne Öddango palwus ütte
 puhhuga.

I.

Tännaminne.

1. Minno Jummal! Sinna ollet
 mulle täämba paljo hääd teanu. Nink
 kui ka mulle mönd kurja om johtonu,
 ehk kii minno tahtmissa nink soudmissa
 perä ei olle lännu, siski olle minna sed-
 da paljo kurjemb ärräteeninu; nink
 minna saas paljo ännetumamb ollema,
 kui sinno hallestus sedda es olle wähen-
 danu.

2. Sis olle nüüd, armas Eesa, fittetu nink tennatu, fige se hä eest, mes sinna täamba minnole, minno Om-matsille nink figille inimisille ollet and-nu, nink fige kurja eest, kumba Sinna ollet ärräkeelnu. Olgo fittetu, minno Jummal, lggaweste.

Nuw fittus olgo sulle, ke seni hääd teit mulle; So päle loda ma. Nüüd ösel walwat sinna, nink kaitfat mo, et minna woi rahholikkult maggada.

II.

Palleminne.

Hallestaja Jummal, armolinne Eesa, anna mulle Jესuse Kristusse, sinno armsa poja minno Onnisteggija perräst, fik andis, mes hääd minna selfinnatfel päiwal, tēdwa meelega ehk ilmtēd-matta, arowalikkult ehk sallajalt, olle mahhajätnu, ehk kurja olle möttelnu,

himmustanu, kõnnelnu nink tennu, Sinno wasta, omma lähhēmba nink wannambide wasta, nink minno nink Om-matside wasta.

III.

P a l w e.

Jēsand Jummal, Eesa, poig nink pūhha Waim! Sinno nimmel lä min-na maggama, sis lasse ka sinno waist lojust, minno ihho nink henge, minno hääd nink warrandust sinno hoolde an-tu olla, sest sinnole ulla minna, sin-nole kole minna, sinno perrält olle minna elladen nink koolden.

IV.

C e n p a l w e.

Jēsand, Sinna Jēsraeli hoidja, ke sinna ei suike, ei ka magga, kanna ka

felfinnatfel pimmedal ööl minno ninf
 minno Omratside ninf fige innimiste
 eest hood. Sinno Silm walwko meije
 ülle, sinno käsfi karko meid kinni, sin-
 no Engel kaitsko meid, ninf pea egga-
 üttele ülles sedda, mes temma perrätt
 om, seni kui meije felfinnatseft pimme-
 dusseft same tullema iggawetse Walgus-
 se pole.

Sega ma mahha jätta, mo tööd,
 mo asja ka, Ninf söamest weel palle:
 Isfand te hengust sa, Seni kui hen-
 gust nakkap, kumb püssip iggawes,
 kumb löpmatta ifs saifap, Amen, ni
 sündko sis.

Te - kääjille tarbis pallelda.

I.

Palleminne.

1. Isfand Jummal, fige innimiste
 Jummal,
 ke sinna ennemuste eesti neile usklikuille
 Wannambille,
 ni kui Abramil, Isaačil ninf Jakkabil,
 kumbe Jummal sinna ollit,
 sedda käsku ollet andnu,
 et nemma piddiwa ilman teed kääma,
 ninf kumma ka omma ello-ajat te. kää-
 ja omma olnu:

nink Sinna ollet ka essi neidega olnu,
 neid hoidnu neide teije päle,
 nink neid ärräpästnu figist neide häddast;
 Isfand, sinna Israeli Jummal,
 ke sinna omma ärräwallitsetu rahwast
 Egipti maast werrewä merre läbbi,
 nink lanen nellikümmend ajastaga ollet
 ümbre saatnu:
 nink wimate ka, Isfand, sinna
 meije Isfanda Jesusse Kristusse Esä
 nink Jummal,
 ke sinna, kui aig täüs saije,
 sinno armsat poiga selle sinnatse
 ilma sisse ollet lastnu tulla, ke om üm-
 bre käünu nink hääd tennu.

2. Rae, Isfand, sinna suur Jummal,
 minna käü ka täamba omma teed,
 Sinno saatmisse al.
 Minna tija kül minno wälja minnemist,
 ent ei mitte minno Sissetullemist;

ei woi ka mitte kif enne teeda, mes
 mul saap johtuma,
 nink weel wäshemb minno henda essi
 hoida, et minna ärrä ei essi.

3. Ent sinna ollet se Isfand, ke
 om towotanu, meije man olla
 häddan:
 kui meije weest läbbi läme, ollet sinna
 meijega.
 Kui meije jöggedest läbbiläme,
 sis ei pea nemma meid mitte ärräp-
 potama:
 Eht kui meije tulle läbbi läme, sis ei
 pea meije ärräpalloma nink tulle löhn ei
 pea meid mitte ärräförwetama.

4. Seperräst ärrätaggane ka min-
 nust mitte Sinno päle kaemisse. nink
 hote kandmissega,

sinno faitsmisse nink hoidmissega:
 Enge kána armust minno mant ärrä,
 kif, mes mulle wõis kahjo tetta tee
 pääl ehk wõoral maal.

5. Hoija minno tuisko eest, kurja
 roppo nink lige kahjolikko marro eest
 awwita et õ tee pääl minno ei lange,
 nink et minna tee päält ärrä ei essi.
 Pea minno üllewän, et minna ei satta,
 nink ihhole kahjo ei sa.

Hoija minno rojatsa asju eest, nink ligest
 kurjast külgenakkawast többest.

ärrälasse minno middäge ärräkaotada
 neist asjust, kumma minno kätte omma
 usfutu, nink mes mul om; nink
 et minna middäge ärrä ei unneta,
 mes mul om tee pääl mõttelda,
 ehk sel paikal, kõhhe minna lä,
 om ärrätallitada.

Seperräst walgusta minno,

et minna essi ka kif häste hoija,
 nink lige perrä mõtle, mes minno
 káen om, nink mul om tetta.

6. Hoija minno rööwside eest tee
 pääl,

warga innimisse eest õ maijan;
 häeta neide kurja nouwo minno wasta
 ärrä;

hoija minno kurja seltsi eest kigen paikun,
 nink kisu katski neide wõrtu,
 minkaga nemma minno tahtwa finni-
 tabbada.

Et mulle nidade keage
 ei henge ei ka ihho polest,
 ei ka minno hä nink minno kätte us-
 futu asju polest
 pahha nink wigga ei woi tetta;
 middäge ärrä ei warrasteta, nink
 et minna ärräpettetus nink ärräesfitus
 ei sa,

ehk minnose üttegel töisel wifil
tüllil nink üllekohhut kätte ei tulles.

7. Ent wallitse minno esil ka figen
paikun,
et minna neide kurje innimiste eest
ärä lä,
kui minna middäge kurja näe, henda
temmast ei pahhanda,
henda wõra rahwa man halwaste ei pea,
nink neide wiha henne päle ei tõmba,
nink wimate ei funnage middage ei te,
minno soameteedmisse wasta,
ehk kül minna säwätside man saas
ollema, kumma minno ei tunne.

8. Ent kui se sinno pühha tahtmisse
perrä om, minno mõnnikõrd kiusatusse
sisse sata,
sis anna jo, et minna omma meelt

ärä ei helita, kui hädda käen om;
nink awwita minno ka sest häddast,
kui parras aig om.

Pästa minno fige jummalalla wallatuide
käest ärä;
juhata minno jälle se õige tee päle,
kellest minna olle ärä esinu,
jä minno mannu, kui öddang
jowwap nink päiw kaldap otša minnema.
Ehk näüta mulle ka õsel sedda
teed, kui minna pimmedusfen käü.

9. Anna, et kük waiw nink rasheus
minno termusfelle kahjo ei te.
Lasse minno jälle hengada, kui minna
olle äräwäsfinu,
nink awwita minno wimate ka, et
minna sinno wasta ei nürriise,
kui wahhest minno etlewõtminne ni
kõrda es lä, kui minna sõudsi.

II.

P a l w e.

1. Minno Jummal nink taiwane
Esa!

Sinnole: ella minna,

Sinnole kole minna,

Sinno perräst olle minna elladen nink
foolden.Sinno nimmel olle minna ka omma
reismist allustanu.

minna anna henda sinno isfalikko hoolde,

minna lota sinno figiwæ päle,

Sinno kätte anna minna ärrä:

minno käümist nink saismist,

minno ärrä-minnefit nink taggasi-
käümist,Dnnista minno wäljaminnemist nink fis-
setullemist,

nink awwita fik eddesi saata,

Sinnole awwus,

minuole hääs nink
wannambide tahtimise perrä.

2. Olle minnoga, nink
käu minno een se tee pääle, kumba
minna pea käüma.
anna ka käsku sinno Englille, minno
perräst,
et nemma minno se tee pääle saatwa,
nink figen paigun minno ümbre levi
tewa, kun minna olle nink sa jäma.

3. Juhata mulle
möistlikko Saatjid, kumma minno ed-
desi saatwa,
usfutawalikko ka-minnejid, kumma
minnoga käüwa,
helde löhke innimisse õ maijan, kum-
ma minno kristlikkult wasta wõtwa

nink saata minno nidade õigel ajal sinna
paika, kõhhe minna ihka.

4. Pea minno hä terwusse man,
ka wõdral maal.

Danista mulle, figen paigun, söki
nink joki, ni hä, kui minna sedda
lõwma nink minno kâen om.

Lassee minno figen paigun fik moist-
likkult tetta neide innimiste seân, kum-
be mannu minna lâ nink tulle,
nink tark olla neide seân, kumbe min-
na ei tunne.

5. Ent awwita, et minna figin
paigun innimiste man armo lõwma;
anna mulle armust tarbilist elloasend
ka saäl, kun minna sa ellama kui
wõras.

Lassee minno fik omma tööd häste ärrä-
tallitada;

anna, et minna figen paigun middä-
ge hääd oppi, figest sest, mes minna
tõiste innimiste man näe nink kule,
nink awwita minno wimate, kui aig
saap ollema, rõmolikkult jälle koddo
pole, Omnatside mannu.

III.

C e n p a l w e.

1. Isand, minno Jummal, nink
fige ülemb wallitseja, kelle nimme au-
wustetus saap figen ilman nink egga-
üttel maal!

Sinna ollet essi sedda maa-ilma nida
louu,

et innimise üttest paigast nink maast
tõise sisse peawa minnema;

nink Sinna tahhat, et melje peame
omme käsfi illestöstma figen pai-
gun sinno pole;
Sinno heldus käüp ka ni kawwete,
ni kui ma ilmi käüp,
nink Sinno wäggi ilma ofant.

2. Seperräst kae, siin olle minna
nüüd Sinno pühha palge een,
nink palle: et Sinna kif innimissi
sinno armo nink hallestusse nink kaitse-
misse alla tahhas wötta, olgo nemma,
kon nemma eäle omma nink teedkäüwa;
äesfiärrälikkult meie fige armsambat nink
fige heldembat nink RigeKristlikkumbat
Keisri, nink wennemiki Wallitsejat, kum-
ba sinna mette armust ollet andnu, nink
ke omnille allambide hääs ni paljo
reismist teep, nink o nink päiwa wai-
wa näep.

Kaitsa tedda fige kähjo nink karia eest
figen temma reismissen.
Mötte ka fige minno Ommarfide päle,
nink minno hä söbbra nink tuwa päle,
kumbe minna kottun olle taggasi jätnu.
Asfu neide mannu, nink pea neid ülles,
et ommal ajal
minno silm neid jälle näes,
neide südda henda minnoga rõmustas,
nink meije su üttelisse Sinno
rõmolikkult nink allandlikkult wõis ten-
nada.

3. Wötta ka kif minno ka minne-
jid sinno hoole alla,
nink te neid ni kui minno esfi sinno kaitse-
missesf ostalikkus.
Önnista kif neid wannambid nink
üllembid, kumbe al minna nüüd ella,
te hääd sel rahwal, kumma man min-
na nüüd olle,

Hoija sedda maija, kun minna nüüd
 ella,
 nink tasfu neile figille sedda hääd ärrä,
 kumma ka minno wöral maal
 omma wasta wötnu,
 minnole hääd nõuvo andnu,
 minno eddesi saatnu,
 ehk muido tõiset wisil minnole tullulik-
 ko omma olnu.

4. Wimate sis palle minna ka
 tõiste tee-käüjide eest,
 nink anna Sinno hoolde fik ne,
 kumma tõist teed käüwa,
 ehk kumma nüüd merre pääs omma,
 nink suuren Been ehk häämussen
 kaupõ ajawa.

Olle Sinna neide Saatja ma pääs,
 neide juhhataja täht wee pääs,
 nink awwita, et ütse neist hukka ei lä.

5. Olle Sinna fige neide kaitsja,
 kumma waiwalikkon nink hädalikkon
 paikan käüwa;
 juhata neid, kumma tee päält omma
 ärräessinu, jälle se õige tee pääle;
 Saata neile asfend, kummille õmaja
 ei olle,
 nink awwita fik, kumma hädan om-
 ma, nink kahjo sissen omma sanu.

6. Olle neide man, kumma laiwan
 läwa, nink omma ello üttel nõrgal
 putükkil kätte uskwa.

Astu neidoga laiwa,
 nink pea neid temma sissen ülles,
 ni kui se Jesand Jesus ommille Jüng-
 rille teggi, kui nemma kalilea jeriwe
 pääle laiwan käüssiwa.

Nink kui suur tuisk tõssep, et se laiw
 lamist saap katterus,

nink neide ello hädä sisse tulley,
 sis kaswata neide usku, et nemma ka
 hädän opwa täüs lorust olla,
 nink ähwärda sedda tuuld nink sedda
 jerwe,
 et tuul wäikes jääp.

En kui siski se laiw sen tuiskon
 peas kängest lainist kiwistisk
 katski murtus sama,
 siskünüita neile kät ni kui Petrisse,
 kui temma merre pääl nakkas allawa-
 jota;

Saata neid terwelt maale, kui Pawlid
 nink temma laiwa feltsimehhe, kui
 laiw neide käest ärrä nink hukka läts:
 nink awwita wimate kiki, et nemma
 hukka ei lä.

IV.

L e n n a m i n n e.

1. Suur Jummal, ke Sin-

na figen paigun man ollew
 ollet,
 nink kelle wallitsusse nink hote kand-
 misse läbbi kii asja säetus sawa;
 Sinna ollet se Jesand, ke moistop
 nink woip wallitseda,
 ülle taiwa nink ma,
 ülle merre nink ülle fige, mes temma
 sissen om.
 Sinna walmistat nelle innimisille teed
 wödral maal,
 nink Süwwa merren,
 nink ollet se Jesand, kellel tuul nink
 jero Sönnawötlük om.

2. Nätsse, minna olle Sinno, min-
 no teekäümishe allustushe man, appi-
 heikanu nink palleinu,
 Nink sedda ettewötmist nink tööd sinno
 hoolde andnu,

nink Sinna ollet minno palwet kaulnu,
nink minno seni awwitanu.

Eh̄ kül minna mitte ikkes omman tōön
nink jätmissen sinno mele perräst ei
olle olnu;

fiski ollet Sinna minnoga kannatanu.
Sinna ollet minno lotus nink warjo-
paik olnu,

et mulle ei üttegi kurja ei olle johtonu;
Sinno Engel om minno saatnu,
Sinno hōle kandminne om minno ille
olnu,

nink Sinno isfalik heldus nink arm
om minno kaitſnu,
et minna fedda ei woi wiljält nink roh-
keste wälja kõnnelda nink titta.

3. Seperräst tulle minna nüüd ka
rōmolikkult, allandikkult nink tennolik-
kult Sinno pühha palge ette,
nink tenna Sinno, armas Eſa,

et sinna minnoga ollet olnu se tee
pää, kelle päle minna olle käänu
nink minno esfitusse nink õnnetusse,
riisjide nink rōwllide eest,
nink paljo kigefuggutse hädda eest ol-
let hoidnu,
eh̄ ka kife man, mes mul om johtonu,
minnoga ollet olnu nink kil hä pole
käändnu.

5. Et sinna minnole wōbral maal
ollet leiba andnu süwwa,
hääb Sōbbra juhhatanu,
nink minno wimate sinna ollet lastnu
tulla, kōhhe minna ihkanu.

6. Rittetu, awwustetu, oh Jōsand,
olgo sinno pühha nimme!
Sinna ollet minno awwitanu;
Seperräst peat sinna ka minno
Zummal nink Jōsand ollema
ikkes nink iggawes. Amen!

Zummal, minna kitta sinno,
 Et sa koddoo saatsit mo.
 Et Sa armust kaitisit minno,
 Se eest tenna minna So.
 Minno Ommatsid sa hoitsit,
 heldeste neid kaitisit, eõisit.
 Isfand, se om kii so eõ.
 Nuw sis olgo sinnule.

Minno henda ollet sinna
 Tee paal wõtnu kaeda
 Nida, et ka joudsi minna
 omma asja tallita.
 Kui mul hädda liggi olli,
 Sis ka mulle abbi tulli,
 Et ma rõõmsa melega,
 Jälle omma koddoo sa.

Sinno päle ma sis tahha,
 Ikkes lota kindmaste.
 Ei ma jätta sinno mahha,
 armas Esfa, kunnage,
 Minna tija, et so läbbt

Mulle ikkes tulley abbi.
 Murren sa mo rõmustat,
 Riik sa häste tallitat.

Õnne palwusse pühast.
Kirjast.

- Tawid: 1. sam. 5 laulust, w. 2. Jummal.
Õõtta kuulda minno Sõnnu,
Õõtta Wasta minno pallemist.
3. Panne täbbele minno tännitamiist,
minno tunningas nink minno Jummal,
sest sinno palle minna.
4. Jummal, kule warra minno hääid,
warra tahha minna henda sinno pole wak
mistada nink walwada.
5. Sest sinna ei olle mitte ütõ Jum
mal, kel wallarust mele perräst om, kã
kurri om, ei püssi mitte sinno man.
13. Ent sinna Jummal! danistat
tedda, kã bige om, ütte hämeelega ehhi
rat sinna tedda nida kui ütte kilbiga.

1. Mos. r. 32, 10. Jõfand minna
olle ülle alw lige se armo wasta, kumba
sinna ommale fullaselle ollet näütü.

Lut. r. 18, 13. Jummal olle minna
pattaselle armolit!

Lut. r. 15, 21. Eõsa, minna olle
pattu tennu taira wasta nink sinno een
nink ei olle ennamb ni ausa, et minna
sinno pojast pea kutsutama.

Taw. I. 51, 3. Jummal olle
mulle armolinne omma heldusse perräst,
kistuta minno ülleastmistõd omma suure
halesseusse perräst.

4. Wõsse minno häste minno üllekoh
rust nink pohhast minno minno pattust.

5. Minna tunne omme ülleastmistõ,
nink minno pat. om minno filmi een allasi.

12. Lo: minno sisse, oh Jummal, ütte
pohhast sõand, nink anna mulle ütte wasts
set kindmat Waimo.

13. Arräheitõ minno mitte ommast
palgest ärrä, nink omma pühha Waimo
ärräwõtko minnust ärrä.

14. Rõmuista minno jälle omma õnõus-
sega, nink se rõmõlit Waim piddago minno
õllewân.

Paul. 130. 1. Pohjatummast häddast
heita minna sinno pole, Jummal!

2. Jõsand! kule minno hääd, Sinno
õrwa pandko tähhele minno allandlikko
pallemisõse hääd.

3. Kui sinna, õh Jummal, tahhas
kik õllekohbut melen piddada, kes siss jow
was, Jõsand! sinno een saista?

4. Ent sinno kæn om andisõ andmin-
ne, et sinno peap pelgetama.

Paul. 41. 5. Jõsand, õlle mulle ar-
molinne, te minno henge terwes, sest min-
na õlle sinno wasta pattu tennu.

Paul. 25. 2. Minno Jummal! Sin-
no päle leia minna, ärrälasse minno häu
õsse sada.

3. Sest kellekel ei sa häbbi õllema, kâ
Sinno otap.

4. Jõsand, nõuta mulle omma teed
nink oppeta minno omma te raad.

7. Ärrämälleta mitte minno noore eâ
pattu, ei ka minno õlleastmõssi; omma
heldusõse perrâ mõtle minno päle, omma
armo perräst, õh Jõsand.

Jer. r. 31. 18. Kâna minno õmbre,
siss sa minna õmbrefääntus, sest sinna õh
let minno Jummal.

Paul. 139. 1. Jõsand sinna kiusat
minno läbbi nink tunnet minno.

2. Sinna tijat minno waggamist nink
minno õlleõõdusmõst; sinna mõistat minno
mõrtid kaugelet ärrâ.

3. Sinna õllet minno käämisõse nink
minno maan õllemisõse õmbre, nink õllet
kik minno teed õpnu ärrâkaema.

4. Kui ei õlle weel sõnage minno
keele pääl, nõitse; siss tijat sinna, Jõsand,
kik ärrâ.

7. Kohbe pea minna minnema sinno
Waimo eest? nink kohbe pea minna pag-
gema sinno palge eest?

8. Kui minna astus taina, sis sinna
ollet sdaal; kui minna peas assend otsma
süwiusßen, nätsse, sis ollet sinna ka sdaal.

9. Kui mul olles tule siwu, nink op-
les wiimsen merren;

10. Eis sdaal ka sinna saast minno
juhhatama nink lididma, nink sinno kasssi
peas minno kinni.

23. Oh Jummal, kiusa minno läbbi,
nink wotta sband tunda; lae minno läbbi
nink tunne minno meeld ärrä.

24. Rae minno, kas ma olle kurja te-
pdaal, nink juhata minno iggawetse ello
te pdaal.

Taw. l. 141, 3. Jäsand, hoija min-
no suud nink kaitse minno huuli.

8. Eest minno silmä, Jäsand Jum-
mal, laewa sinno päle. Minno lotus om

sinno päle pohjandetu, ärrä tauka minno
henge hennesest ärrä.

l. 243, 10. Dypeta minno tegzema
sinno hämele perrä, sest sinna ollet minno
Jummal, sinno hä waim juhhatago min-
no tasfatsse tee pdaal.

Taw. laul 119, 7. Minna tenna sinno,
oh Jummal, kigest sdamest, et sinna minno
oppetat omma digusse sadusfi.

9. Kuis noor mees omma teed wdis
ilmalaitmatta kawa? Kui temma henda
peap sinno: sanna perrä.

19. Minna olle wddras ma pdaal, äs-
räpanne omme kassku mitte minno eest war-
jule.

33. Näüta mulle, Jäsand, omma sä-
dusse teed, et minna hoija sedda otsani.

71. Käl hä om; et sinna ollet minno
allandanu, et minna oppis sinno sadust.

92. Kui sinno sadus es olles minno
rdmustanu, sis olles minna hukka lännu
omman häddan.

103. Sinno sõnna om minno Tallale
kunal nink paistus, nink omma te pääal
walgus.

114. Sinna ollet minno warjo päik
nink minno kilp, minna loda sinno sõnna
pääle.

133. Kinnita minno sammu omma
Sõnna sõsken, nink ärrä lasse üteteke nur-
jatummat wiisi minno ülle melewald sada.

176. Minna olle eßinu, otst omma
sullast ni kui ärräkaddonu lammast, sest
minna ei unneta mitte sinno sädust ärrä.

Jaan: 17, 17. Pühha Jēsa, pühhen-
da meid omman tõtten: sest sinno sõnna
om se tõtte.

Jaw. laul. 15. Jēsand Jummal!
Kēs woip henda sinno armust rõmüstada;
nink sinno abbi päle lota?

Se, ke waa melega digust teep, nink
tõttet sõnnelep südamest; ke omma läh-
hembat hukka ei panne; ei kelega, ei kom-
be nink tõga; ke jummalat wallato inni-
mistre sektei ei lä, enge waast jummalat
pelgikkust inimistest luggu peap; ke om-
me tootusse kindmält ärrätõudap; ke om-
ma rahha ei anna lija kasu päle; ei wi
nink ei mõtta ka mele hääd digusse was-
ta nink muide hukkapannemistest; Se, ke
nida ellap, ei helju iggawel. Se rõmüs-
tap henda sinno armust, se woip sinno
abbi päle lota, pühha Jēsand! wäggen
Jummal!

Jaw. I. 39, 5. Jēsand! anna mulle
teeda minno ello otfa, nink minno päiwä-
de mõdno, misšugguue se om.

Jaw. I. 90, 12. Jēsand! oppeta meid
omme päiwi üles arwada, et meije tar-
gas lääße.

Jaw. I. 73, 24. Tühhata minno sin-
no omma nouwo perrä, nink mõtta minno
wimate auwoga wasta. 25. Kēs om mul-
le armsamb kui sinna? Kui minna sinno
man olle, ei himmüsta minna ütfit sin

ma pääl; 26. Kui mo lihha ärrälõppep,
nink südda nõrgas lääp, siis ollet sinna oh
Jummal, mo süddame paas, nink mo
õõsa iggawes.

Law. I. 31, 6. Sinno kätte anna
minna omma Waimo; sinna ollet minno
lunnastanu, oh Jēsand, usfutaw Jummal.

Law. I. 71, 1. Jummal! sinno päte
lota minna, ärrälasfe minno mitte igga
wel hāū siise sada.

2. Omma digusfe perrāst pästa min-
no, nink kiisu minno wälja; kēna omma
kõrwa minno pole, nink sada mulle abbi.

9. Ärrā heida minno ärrā wannal
eal; ärrājätta minno mahha, kui minno
rammo lõppep.

12. Oh Jummal! ärrā olle kugel
minnust ärrā; minno Jummal idta mulle
appi.

Matt. 26, 39. Minno õõsa, kui se
woip olla siis mingo fesinnane karrit min-

nust ärrā. Siiski ei mitte ni, kui minna
tahha enge ni, kui sinna tahhat.

Salomoni Sdnumide ram. 30, 7. 8. 9.
Kattesuggust asja palle minna sinnust, Jē-
sand! sedda ärrākeelgo mul mitte. Wäär-
usku nink wõlõst lasfe karwen minnust
ärrā olla; Waesust nink rikkust ärrāando
mulle mitte. Ent lasfe minno parralist
ruwwa õõsa sada, et minna sinno wahhest
ärrā es salgaas, kui ma sijalt sõnus saas;
eht kui ma ülli waeses jaas, wahhest war-
gille es laas, nink tees omma Jummalat
wasta pattu.

Law. I. 104. w. 24 — 28. Kuis suure
omma, oh Jēsand, sinno teo? Sinna ollet
neid kē targaste saadnu. Sinno häist om
se ma täüs. Jmarwamatta om ellajide
hult, wāikesfe nink suure — Nemma kē
ootwa sinna, et sinna neile sõki annas om-
mal ajal. Sinna arwat illes omma roh-
tet kät, nink teet sõnus mees ellap hāmeelega.

Sirafi ram. 30. w. 29 — 32. Tenna:
gem tit Jummalat, ke suri asju teep kigile:
ke meid latsc pölwest sani üllewän peap,
nink teep meijega omma armo perrä. Tem:
ma andko meile waa süddame römo, et it:
kes rahho nink öune wödis meije ma sissen
olla, nink temma arm meil kindmält wödis
jäda. Temma pästko meid ärrä kigest häd:
dast, ni kawwa, kui meije ellame.

Saw. l. 103, 1—4. 11. Minno heng,
kitta Jösandat, nink tit, mes minno sissen
om, temma pühha nimmi. Kitta Jösan:
dat minno heng, nink ärräunnetä mitte ärr:
rä, mes temma sulle hääd om tennu. Tena:
ma om se, ke tit sinno üssetohhut andis an:
nap, ke ärräparrandap tit sinno wigga.
Ke sinno ello lunnastap huffatussest, nink
sinna ehbitap heldusse nink hallestussega
kui Kroniga. — Sest ni börge kui taiwas
om ülle ma, nida wöttap temma heldus
woimust neide ülle, kumma tedda pelgawa.
Kitta, mo heng Jösandat.

P a l w u s

Meele Walgustusse perräst.

1. Walgusta minno, oh usfutaw Je:
sus! se sisselisse walgusse selgussega, nink
aja minno sšame pohjast tit pimmedust wäl:
ja. Paaue ni mitmale wallaruile möttile
määra, nink häeta ärrä neid tiufatusst,
kumma wäggisi minno wasta taplewa. Ta:
ple wäggewält minno eest, wäära neid kur:
je möttid nink neid kahjolikko himmo ärrä,
et rahho saas sinno wäen, nink sinno
kittusse tämwuus jälle hõlli annas sen püh:
hendetun assemen, se om, sen puhtan sša:
meteedmissen. Kässe neid tule nink tormi;
ütte merre wasta: olle waiik; pohja tule
wasta: ärräpuhtu! sis saap waiikus ollema.

2. Pähäta Sinno walgussest nink
Sinno töttest, et möllemba sedda ilma
walgustasse! Sest minna olle tähhine nink

paljas muld, seni kui Sinna minno wal-
gustat. Walla wälja sinno armo üllewäsi;
kästa minno sõand tawwa: kästega; awwal-
da mulle pühha hoole lätted, hämmetada
ma: palge, et temma ette toos hääd ja sed-
da fige parrembat suggu. Toeta illes sed-
da sõand, kumb pattu koormast om mahha
litsetu, nink üllenda kit minno waidlemist
se pole, mes taiwalik om, et se taiwalikko
ande eenmaitsemisse läbbt, minno meel tüd-
dines, maitse päle mõtelda.

3. Tõmba minno henne pole, kisku
minno ärrä figest lotusfest lodu asju päle;
sest ürsik lood asst ei tõmba minno waidlemist
täwweste waigistada nink rahbul panna.
Ihheuda minno sinnoga se päätmatta armo
teudusse läbbi.

II.

Ruitao se murrelik nink kurblik rist-
inniminne henda Jumjala kätte
peap ärräandma.

1. Jõsand Jummat, pühha Etsa! ol-
go kitteru nüüd nink iggawes. Sest ni kui

Sinna tabhat, nida sinnis ka, nink mes
Sinna teet, om hä. Rõmustago sis
Sinno sissen Sinno Dmmane nink eg-
gauts, ke Kristusse nimme nimmitap, ei
mitte esst hennese sissen, ei ka muujalt tõi-
re sissen; sest Sinna ütfinda ollet se bige
rõdm, Sinna minno lotus nink wannik,
minno õn nink minno aaw, oh Jõsand!

Mes om mul kül, mes minna Sinna ust
es olle sanu, ka ilma minno ärräõrjami-
ta? Sinno perrält om kit, mes Sinna
ollet andnu, nink mes Sinna ollet tennu!
Minna olle waine, nink täüs wainwa laste
põlwest, nink minno heng saap mõnnitõrd
kurblikkus silma wepisfarenit nink wabhelt
henne sissen seggatu päletõtwa willisusse
läbbi.

2. Minna waidle rahho: rõmustusse
perrä, Sinno laste rahho, ke rõmusta-
misse walgusfen sinnust sawa sõdretus,
passe minna allandlikkult. Kui Sinna
rahho annat, kui Sinna fedda pühha rõ-
mo sõame sissen joostma teet, sis saap min-
no heng täüs ollema kirtusse laulust nink
pühhast hoolest Sinno kirtuseses. Ent kui
sinna henda ärräpedat, ni kui sinna sag-
gedaste wõttat tetta, sis ei woi minna mitte
sinno käsude teed kätwa; enge minna pea
enamweste rinna wasta lõma, nink põl-

wille mahha sabbama; seft ei olle mitte minnoga nida, kui heita nint warrambide, kun Sinno Watgus ülle minno pä paist, nint minna Sinno siwu warjo al waimens detus saije päle: tükja kiusatusse wasta.

3. Dige Eäsa, ke Sinna ikkes auwus ollet wdrtima kirtust nint tenno, se tund om tulnu, et Sinno ommane peap kiusatusfandma. Armolinne Eäsa, se sünnis ka Sinno ommatfelle, et temma sensinnatfin tunnin, Sinno perräst nint Sinnole auwus peap middage fandma. Iggawes auwustetu Eäsa, se tund om käen, kumba sinna iggawerfess ajast-ollet ette nännu, ni kui temma om piddanu tullema, et ürikeses ajas wäljastpiddi Sinno Ommane maan olles, ent süssen piddi ikkes sinno man elläs. Uri aiga saap temma ärräpöletu nint allandetu nint inimisüst abbita ollema, nint himmustusüst nint nõrgusüst jowwetos sama; et temma wastüst Sinno gafen wastse walguöse hao: tullemisen jälle üllestöses, nint se süssen, mes taiwalik om, ärräfelleterus saas. Pühha Eäsa! Sinna ollet nidade säädnu, nint nidade tabenu, nint se om sündinu, mes Sinna eässi ollet kästnu.

4. Ent se om arm minnose, kannatada

nint kiusatus sada ilman, Sinno armo perräst, ni saggede nint kellest sinna fedda lasset sündida. Ilma Sinno nouwopid: damisfeta nint holekandmisfeta, nint ilma: jata, ei sünni middage ilman. Oh Jäsand, se om mul hä; et Sinna minno ollet allandanu, et minna sinno säädmissid oppis nint kit surelist süddame himmustus nint tor: reust benne päält nint benne süsset ärräbe: tas. Se om mul tullulit, et häbbi minno palget om üllekatnu, et minna Sinno paljo ennambest, kui inimisfi, minno totusfes ülles otis. Seft minna olle ka se süsset op: nu, pühhalikko pelgo tundma Sinno ärrä: nouwmatta tohto een, seft et sinna fedda digedat ni kui fedda ülletohto reggijat kar: ristat, ent ei mitte ilma heldusse: nint di: gusfeta.

5. Minna tenna Sinno, et Sinna min: nul pattatfel ei olle armo andnu, enge minno ollet pehmedanu kibbe lödtkiga, kui Sinna minno halloga pessit, nint hädda nint wai: wa süsset: nint wäljastpooit mulle lähhärit. Ei olle middage, mes minno wdös rönus: cada, kigeft seft, mes taiwa al om, kui Sinna ütfinda, minno Jäsand nint Juw: mal, Sinna taiwalit benge arst, ke Sin: na karistat nint hallestat, pörgo mahha toutat nint jälle üllestöot. Sinno karis:

tamist olgo minno ülle, nink la Sinno
wits eßi saap minno oppetama.

6. Rae! kigest sðamest armastetu Eßa,
Sinno kæn olle minna; Sinno witsu kar-
ristusse alla allanda minna henda. Pääsa
minno säga nink kukro, et minna painota
Sinno tahtmissse alla minno ülle: meelne
südda nink kangelalust. Te minno üttes
waas nink allandlikkus opja pojas, ni kui
Sinna hämelega teet, et minna Sinno
tahtmissse perrä nink Sinno palge een kää.
Sinno hoolde anna minna henda nink tit,
mes minno perrält om, et sinna fedda par-
randat. Eest parremb om, sin, kui tulles-
watsen ellen nühhetus sada. Sinna ti-
jat tit, nink eggäitte ütfinda, nink midda-
te ei olle Sinno le ärräpedetu inimissse-
liffkun sðameteedmissen. Enne kui se sün-
nip, tijat Sinna jo, mes saap tullemä;
nink Sinno le ei olle waja, et keage Sin-
no oppetas, eht Sinno le meelde algatas
fedda, mes ma pääl sünnip. Sinna ti-
jat, mes minno weerdmätmisses hä sissen
tarbis tulles, nink kui paljo kiufatus satap,
pattu rojußest ärräpästetus sada. Te
Sinna minnoga, Sinno hä nink armo-
likko meele perrä, nink ärräbeitko mitte min-
no nühetusse wäärt ello, kumb kellekel sel-
gembäst nink parrembast tunwa ei olle, kul
Sinno le ütfinda.

7. Uuwoita minno, Jßsand! fedda tees-
da, mes ütß ristüinniminne peap teedmä;
fedda armastada, mes temma peap ar-
mastama; nink fedda kitta, mes lige en-
nämmb sinno meeleperräst om; fedda auruus-
tada, mes sinno een kaunis om, nink fed-
da laita, mes sinno silmin kðibmatta om.
Ärrälasse minno mitte se wäljas piditise
Silmi näo perrä kohbut moista eht sundida,
ei la neide moistmaruide innimiste juttu
perrä nouwo wötra; enge, töttelikkun ar-
wamissen, fedda, mes nättaw om nink mes
waimolik om, ni kui möllemba wäärt omma,
auruustada, ent ülle lige Sinno tahtmiss-
se hämeeld itkes ärräjuurdleda.

8. Petteus sawa saggedaaste innimis-
te meele neide moistmissen; petteus sawa
sßsinnatse ilma sðbbra, sest et nemma enne-
ge fedda armastawa, mes nättaw om.
Kas inniminne seperräst parremb om, et ütß
inniminne temmast suurt luggu peap? Pet-
tap se kawwal kawwalat, se seädleja Seäd-
lejat, se Sßgge sßggedat, se Jouwoto fed-
da Jouwoto, kui temma tedda üllendap;
nink temma teotap tedda tötteste ennämmb,
kui temma tedda rummaaste kirtap. Eest
ni paljo, mes eggäites Sinno silmin om,
ni paljo om temma ennege, nink ei mitte
ennämmb.

III.

Et meije kii omma lotust nink abbi
Jummala päle peame pannema.

1. Jäsand! mes om minno lotus, kumb mul sensinnatsen ellon om? Eht mes om minno ligesuuremb kinnitus ligest fest, mes taiwa al om? Es Sinna se olle, minno Jäsand nink Jummal, kelle hallestus ilma löpmatta om? Kunnas olli mulle hä ilma Sinnota? Eht kun wdib mulle eäte kurri olla, kui Sinna minnoga ollit? Paljo ennambest tabha minna waine olla. Sinno perräst, kui rikkas ilma Sinnota! Minna tabha ennambest Sinnoga ma pääl täw wa, kui ilma Sinnota taiwast piddada! Kun Sinna ollet, saäl om taiwas; ent saäl om surm nink pörgo haud, kun Sinna ei olle. Sinno perrä waidle minna, nink seperräst pea minna sinno perrä ištama, tännitama, nink sinno pallema. Ei kenti päle wdib minna ni häste nink ni kindmäste omma lotust panna, ke hädan ni parralajal awwitaš, kui ütšinda Sinno päle, oh minno Jummal! Sinna ollet minno lotus nink abbi, Sinna minno kostotaja nink ligeus futawamb!

2. Kii otšwa Omma; Sinna tabhat ennege minno önnistust nink minno parranbawist, nink juhhatat kii winnote hääs.

Kui Sinna ka minno mitmašuggutse kiusatussega nink willitšussega tobdo otšit, šib kätat Sinna sedda kii minno tullus, ke Sinna tuhšunda teije päle Sinno Dm matsid möttat kiusada. Nink sensinnatsen kiusatussen peat Sinna nifammute ar mästetus nink kitterus sama, dše kui Sinna minno taiwalikko römüstamisšega täädas!

3. Seperräst panne minna omma lotust nink abbi minno Jäsanda nink Jummal päle! Sinno päle panne minna ka kii omma willitšust nink waiwa nink ohro; sešt ndrg nink muudlik om kii, mes minna ilma sinnota näe nink šdwwa. Paljo šöbbra ei woi mitte kaitša, ei ka tuggewa awwitaja awwitada, ei ka tarka nouwo andja digušt wdibšta, ei ka neibe oppetuide ramato römüstada nink henge kostuda, ei ka ütš äw räpetem nink römoliš adše warjo paik olla; Kui Sinna ešt man ei šaiša, ei awwita, ei kinnita, ei römüšta, ei oppeta nink ei boija.

4. Sešt kii, mes henge rahhole nink önnisšawisšelle tarbis näitap waja ollewat, om ilma Sinnota ei middage, nink ei šata rđšte middage, mes önnistusseš kutsutad. Seperräst ollet Sinna lige hä nink önnis tusse läte, se ello kõrgeus nink kitiš se šuwwius, mes woip nimmitetus šada; nink Sinno päle šllekige asja lootma, om Sinno Dmmatside lige suuremb rōdm. Sinno

påle kajewa minno filmi, Sinno påle paane minna omma lotust, minno Jummal tige hallestusse Eßsa! Dnniäta nink pühbenda minno henge taiwalikko dnniätamisfega, et temma Sinno pühha aße nink üts istu minne Sinno iggawetsef aawuustussef saas, nink et Sinno aawuustusse templin midbaga lbietus es sa, mes Sinno pühha filmi waäta wdäs olla. Sinno helduße fuuruße perräst nink Sinno hallestusse nink armo täwweusse perräst, tae minno påle, nink kuule Sinno waise Dmmatse palwust, te kawwen sinno mant weel eßsip, pimme surma pimme ma sißen.

Kaitsa nink hoija minno henge neide Annatse nõrga ello mimafuggutside hädda sißen, nink jubhatetu Sinno Armust, saasta tedda, rahho tee läbbi, iggawetse walgusse Eßsa: ma siße.

Vorkehende drei Gebete habe ich aus den Buche des Thomas von Kempen, von der Nachfolge Christi, nach der deutschen Uebersetzung des Prof. D. Koethe, ins ehänische übersetzt, und mögen zu einem Versuch dienen: ob eine Uebersetzung des ganzen Buchs ins ehänische den Ehäen auch lieb seyn, und von ihnen gewünscht werden möchte.

Kauge. Pastorat im Monat November 1817.

G. G. Karpurg.